

פרוטוקולים/כלכלה/2123
ירושלים, י"ז בחשון, תשס"א
15 בנובמבר, 2000

הכנסת החמש-עשרה
נוסח לא מתוקן
מושב שלישי

פרוטוקול מס' 6
מישיבת הוועדה המשותפת כלכלה-חוקה
יום שלישי, ט' בחשון התשס"א (7 בנובמבר 2000), שעה 9:00

נכחו:

חברי הוועדה: אברהם פורז - היו"ר

מוזמנים:

- משנה ליועץ משפטי לממשלה, משרד המשפטים	עו"ד טנה שפניץ
- משרד המשפטים	מתמחה נעה גושן
- משרד המשפטים	מתמחה עידית גרינבוים
- משרד המשפטים	עו"ד ליהי פלדמן
- משרד המשפטים	אלן זיסבלט
- משרד המשפטים	דלית דרור
- יועץ משפטי, משרד התעשייה והמסחר	עו"ד מירון הכהן
- הממונה על הגנת הצרכן, משרד התעשייה והמסחר	עו"ד יצחק קמחי
- הממונה על הגבלים עסקיים	ד"ר דוד תדמור
- מנכ"ל איגוד הבנקים	פרדי וידר
- בנק הפועלים	עו"ד יוסף אריה
- בנק דיסקונט	עו"ד קרן ארבל
- איגוד הבנקים	עו"ד טל נד"ב
- בנק בינלאומי	עו"ד דן קרני
- לשכת עורכי הדין	עו"ד יהודה לנדא
- רשות להגנת הצרכן	עו"ד בתיה מילר
- מנכ"ל המועצה הישראלית לצרכנות	גלית אבישי
- יועמ"ש המועצה הישראלית לצרכנות	עו"ד יוסף ברג
- יו"ר ביזנס דאטה ישראל	אמנון אלטמן
- מיצג את טראנס יוניון	עו"ד דן עופר
- נציג טראנס יוניו ארה"ב	גיורא מיוחס
- דן אנד ברדסטריט ישראל	עו"ד אילן שלגי
- יועץ משפטי – ויזה כ.א.ל	עו"ד מיכאל הרצברג
-	משה וילשנסקי

יועצת משפטית: אתי בנדלר

מתמחה: תמיר שאנן

מנהלת הוועדה: לאה ורון

קצרנית: תמר מרימוביץ

סדר היום: הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997.

הצעת חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1997

היו"ר אברהם פורז :

אני פותח את הישיבה בנושא הצעת חוק שירות נתוני אשראי. ועדת הכנסת אישרה בישיבתה ב-12 ביולי 2000 את מיזוג שני החוקים לחוק אחד, בהתאם לסעיף 122 לתקנון הכנסת – הצעת חוק נתוני אשראי, שזאת הצעת חוק ממשלתית, והצעת חוק מידע על יכולת פירעון של עוסק, שזאת הצעת חוק פרטית, ולפיכך אנחנו נאחד את שני הנושאים ונביא את העניין למליאת הכנסת כהצעת חוק אחת.

כפי שאתם יודעים, הממשלה שינתה באופן דרמטי את עמדתה בקשר למידע שיכול להימסר. בישיבה הקודמת נמסר לנו שוועדת השרים לענייני חקיקה החליטה שהממשלה גם רוצה שיימסר מידע חיובי. על כן, בישיבה קודמת הדבר הזה יוצג כאן בפני המשתתפים. תינתן אפשרות, למי שירצה, לטעון בעניין הזה.

אחד הדברים שאני לא יודע האם הממשלה החליטה לגביהם או לא, זה האם הממשלה היא בעד דירוג, או רק בעד אפשרות לתת את האינפורמציה החיובית גולמית.

אלן זיסבלט :

ההחלטה היתה בעד ה-SCORING. השאלה היא באמת איך לבצע את זה, למשל, אם כמו במדינות מסוימות, אתה חייב לתת גם את החומר וגם את ה-SCORING. אנחנו עוד עובדים על מימוש ההחלטה הזאת, שהיתה בעד איזושהי אופציה של SCORING.

היו"ר אברהם פורז :

בדרך כלל כשמדובר בהצעת חוק ממשלתית, ועדה של הכנסת אמורה לקחת את הצעת החוק הממשלתית ולדון בטקסט. אין לנו טקסט. האם זה הטקסט שהגיע שלשום?

דן עופר :

ב-SCORING כתוב: סוגיית הדירוג טרם גובשה.

ליהי פלדמן :

השאלה היא האם זה צריך להיות בחקיקה או לא. יכול להיות שפה זה לא יהיה בחוק עצמו, אבל נשאיר את האופציה הזאת.

היו"ר אברהם פורז :

כך אנחנו נכתוב גם בחוק.

ליהי פלדמן :

יכול להיות שיוחלט להוסיף את זה לחוק עצמו, אבל נשאיר את האופציה לסוף.

היו"ר אברהם פורז :

אני רוצה עכשיו לגמור את כל הסעיפים הטכניים במהירות המקסימלית, ולחזור ולגמור ולחתוך את העניין הזה, כי אנחנו כבר גוררים את זה מ-1997, כשהוגשה ההצעה הממשלתית. הגברת בנדלר או הגברת שפניץ, האם תוכלו לסייע לנו ולומר לנו, מעבר לליבה, עד איפה הגענו בסעיפים הטכניים?

לאה ורון:

אנחנו בסעיף 20.

אתי בנדלר:

סעיף 15 נוסח מחדש לגמרי – מה הם מקורות האיסוף. אני מבינה שכרגע אנחנו מדלגים על זה.

היו"ר אברהם פורז:

אני רוצה לגמור את כל הסעיפים הטכניים ולחזור לעניין ההוא.

אתי בנדלר:

אבל למיטב זכרוני, על סעיף 17, פטור מאחריות אזרחית ופלילית, עוד לא דיברנו.

היו"ר אברהם פורז:

הוא אושר.

לאה ורון:

השאלה היא איזה נוסחים אנחנו מחזיקים, כי הסעיפים השתנו.

היו"ר אברהם פורז:

סעיף 17 בסדר, כי כתוב בו: "על אף הוראות סעיף 23ב... מסירת מידע לבעל רשיון בידי מקורות מידע... לא תהווה הפרה...".

אתי בנדלר:

אבל בסעיף 17 הוספו עוד שני סעיפים קטנים שלא דנו בהם.

טנה שפניץ:

אנחנו יישמנו עכשיו את החלטות הוועדה.

ליהי פלדמן:

זה הנוסח שהיה כבר בפעם הקודמת - -

אתי בנדלר:

אבל השאלה האם הוועדה דנה בזה.

ליהי פלדמן:

כן, דיברנו על סעיף 17.

אתי בנדלר:

כולל סעיפים (ב) ו-(ג)?

היו"ר אברהם פורז:

האם יש שינוי בסעיף 17 מול החוברת הכחולה?

ליהי פלדמן:

מול החוברת הכחולה, כן.

טנה שפניץ:

עשינו את התיקונים בעקבות החלטת הוועדה. יש הרבה כאלה. אם לא אכפת לך, נגמור לקרוא.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אם בישיבות קודמות בעבר אישרנו, לדוגמה, איזשהו סעיף בנוסח שכבר נטשתם, חייבים לחזור.

טנה שפניץ:

אבל תיקנו בעקבות הוועדה, ואחר כך אנחנו נביא את הכל מתוקן.

היו"ר אברהם פורז:

בעקבות הוועדה זה בסדר, אבל השאלה היא האם אין תיקונים בעקבות שינוי הגישה שלכם.

טנה שפניץ:

לא, מבחינתנו "נגענו" רק בסעיפים 15 ו-16. את כל השאר קראנו, יישמנו החלטות ועדה, ואם אפשר, נגמור ואחר כך נביא את הכל מתוקן.

אתי בנדלר:

אם אני זוכרת נכון, נדמה לי שסעיפים 17(ב) ו-17(ג) לא תואמים עד הסוף את החלטות הוועדה.

יהודה לנדא:

זיכרון איננו מטעה אותך, את זוכרת נכון.

היו"ר אברהם פורז:

מה הבעיה?

אתי בנדלר:

סעיף 17 מדבר על פטור מאחריות אזרחית ופלילית. אולי נקרא את כל הסעיף, ברשותך:

"17. (א) על אף הוראות סעיף 23 לחוק הגנת הפרטיות, מסירת מידע לבעל רשיון בידי מקורות מידע שנקבעו לפי חוק זה לא תהווה הפרה של הוראות החוק האמור."

בכך אין שינוי, והוא גם אושר.

"(ב) מקור מוסמך שמסר מידע שמותר היה לו למוסרו בהתאם לחוק זה והתקנות על פיו, לא יישא באחריות אזרחית בשל מסירת מידע, כאמור.

(ג) מסר מקור מוסמך מידע, בסוברו בתום לב כי המידע מותר למסירה לפי חוק זה – לא יישא באחריות פלילית."

נדמה לי שלא ברור מהנוסח החדש, מה קורה אם הוא מסר – במישור של האחריות האזרחית לפחות – מידע, שלכאורה היה מותר לו למסור, אבל אל"ף הוא איננו נכון, ובי"ת הוא לא נמסר בתום לב. אני לא רואה איזו אחריות חלה על מקור מידע שמוסר מידע לא נכון, ברשלנות, לאו דווקא בזדון.

היו"ר אברהם פורז :

אני רוצה לראות האם אני הבנתי. אומרים שמקור מוסמך שמסר מידע - -

אתי בנדלר :

כל מקור.

היו"ר אברהם פורז :

- - לא יישא באחריות בשל מסירת מידע נכון.

אתי בנדלר :

לא כתוב.

יוסף אריה :

כתוב שמותר. אם הוא לא נכון, הוא לא מותר.

היו"ר אברהם פורז :

אני הבנתי שאם הוא מסר בתום לב מידע שגוי, הוא לא יישא באחריות פלילית, אבל הוא יישא באחריות אזרחית. את זה אני לומד מהסיפא, כי כתוב "לא יישא באחריות פלילית", לשון אחר : הוא יישא באחריות אזרחית.

אתי בנדלר :

לא, באחריות האזרחית דן סעיף (ב), ואולי גברת שפניץ תסביר איך הם רואים את העניין הזה.

היו"ר אברהם פורז :

אבל רק על מסירת מידע נכון הוא יישא באחריות אזרחית. הרעיון הוא כזה : אם המידע שנמסר הוא מידע מוטעה, אם הוא נמסר בתום לב, אין אחריות פלילית, אבל עדיין יש אחריות אזרחית.

טנה שפניץ :

אם הוא רשך ומסר את זה בתום לב, הוא אחראי.

היו"ר אברהם פורז :

נכון, במקרה האחר – זאת גם אחריות פלילית וגם אזרחית.

דוד תדמור :

ואם הוא נמסר בתום לב שלא ברשלנות, האם הוא יישא באחריות אזרחית?

טנה שפניץ :

כן, בוודאי.

דוד תדמור :

אם הוא נמסר שלא ברשלנות ובתום לב, אני לא יודע האם יש אחריות אזרחית.

היו"ר אברהם פורז :

אתה לא יודע, אבל בטח יש הגנה בדיני-נזיקין, אבל אני לא נכנס לזה. מה קורה כשאתה מזיק למישהו שלא ברשלנות? אין עוולה.

דוד תדמור :

אני חושב שאין עוולה, וצריך שהחוק הזה לא ייצור אותה.

היו"ר אברהם פורז :

לנו אין כוונה ליצור פה עוולות חדשות.

יהודה לנדא :

אני רוצה לרענן את זכרונו של אדוני. סביב השולחן הזה נערך דיון בשאלת ההגנות שיעמדו למפרסמי מידע. אמנם הסעיף הזה, אם אני מבין אותו נכון, מתייחס למקור המוסר מידע, אבל אם מי שמוסמך למסור מידע לפי החוק הזה מקבל מידע שגוי ממקור מוסמך, מן הסתם הוא ילך ויעשה שימוש באותו מידע גם אם הוא שגוי.

אני רוצה להזכיר לאדוני שדיברנו על ההבדל בין הגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע לגבי הגנת אמת בפרסום, לבין הגנת סעיף 15 שהיא הגנת תום הלב, ואתה הכרעת בישיבה שנערכה לפני כמה וכמה חודשים, שהגנת תום הלב לא תעמוד, אלא הגנת האמת תעמוד, כלומר: אם אתה מסרת פרט שהוא אמת, אתה כמובן תהיה מוגן מכל סנקציה אזרחית.

היו"ר אברהם פורז :

זה מה שאמרנו, שאם אתה מוסר מידע מוטעה ברשלנות, אתה חב.

יהודה לנדא :

לא, אבל אם אתה מוסר מידע מוטעה בתום לב, ההגנה הזאת לפי מה שאתה התכוונת בפעם הקודמת - -

היו"ר אברהם פורז :

מה זאת אומרת בתום לב? אם אתה מוסר מידע מוטעה בתום לב, אתה חב באחריות אזרחית, לא פלילית.

דוד תדמור :

אלא אם הוא התרשל.

היו"ר אברהם פורז :

נניח שראית פסק דין של בית המשפט שבו כתבו שהוא נשפט לעשר שנים והסתבר שברשומות יש טעות ומדובר במישהו אחר, זאת רשלנות.

יוסף אריה :

האם הוועדה אישרה את הסעיף? אם היא לא אישרה, אשתוק, אבל אם היא אישרה, אני מבקש לשאול שאלה. הבנקים חבים גם חובת סודיות בנקאית שמכוח הפסיקה.

היו"ר אברהם פורז :

החוק הזה ישחרר אותם מזה.

יוסף אריה :

אבל כאן, לעניות דעתי – ואולי אני טועה – הוא לא משחרר אותם.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו נגיע לזה. זאת ליבת החוק. כמו שיש חובה לחברות האלה לעשות כך, יש גם חובה לתת להן אינפורמציה, אחרת לא עשינו דבר.

ליהי פלדמן :

אני מקריאה את סעיף 20 מהנוסח המקורי :

"20. בעל רשיון לא ימסור דו"ח אשראי אלא למי שמסר לו את שמו, מענו ופרטי הזיהוי שלו; היה מקבל דו"ח האשראי תאגיד – יצוין מספר התאגיד."

אתי בנדלר :

דובר בישיבות על כך שמבקש הדו"ח יצטרך גם להצהיר מה היא המטרה שלשמה הוא מבקש את הדו"ח.

היו"ר אברהם פורז :

לכן זה כנגד הצהרה שהוא זקוק לזה לצורך פעילות עסקית. אני לא מעונין שזה יהיה עניין רכילותי.

דוד תדמור :

ברוב המדינות שבהן החוק הזה קיים, דורשים מעט יותר מהצהרה כזאת. יש רשימה של מטרות שלשמן אפשר לבקש את המידע, זאת אומרת: לא רק לצורך פעילות עסקית ולא לצורך מטרת רכילות, אלא יש בוודאי בחלק ניכר מהחוקים רשימה של מטרות שלשמן מבקשים זאת.

היו"ר אברהם פורז :

האם יש לכם רשימה?

טנה שפניץ:

כבר העברנו את הרשימה. נכון שבחלק מהמדינות נדרשות המטרות, שהן: מתן אשראי ללקוח, מכירת מוצרים ושירותים ללקוח, התקשרות בעניין המחאת זכויות וחובות, גביית חובות, התקשרות בחוזה שכירות וחידושו. מספיק שהוא התכוון לתת אשראי. עקרונית, זה לא כל כך משנה. השאלה היא איך אוכפים את הסעיף הזה.

היו"ר אברהם פורז:

האם אנחנו יכולים לומר שמי שהגיע אליו מידע לצורך פעילות עסקית לא יעביר אותה לאחר?

טנה שפניץ:

יש לנו סעיף שמירת סודיות שכבר קראנו אותו.

היו"ר אברהם פורז:

אני הייתי רוצה שיהיה סעיף - שאם הוא לא נמצא, שיהיה, ואם הוא נמצא, אני מברך עליו - שאם אתה לקחת את זה לצורכי פעילות עסקית ולבסוף לא יצאה עסקה עם אותו אדם, לא ימסרו זאת לעיתונאי שיפרסם למחרת כתבה מכפישה.

טנה שפניץ:

אז כתוב לנו בסעיף 18: "לא יפרסם אדם פרסום שיש בו מידע שנתקבל מבעל רשיון לפי חוק זה". אסור לו לפרסם.

היו"ר אברהם פורז:

זה לא מבעל רשיון. פה צריך להיות כתוב גם ממי שקיבל מידע מבעל רשיון.

לאה ורון:

גם פה נשאלת שאלת האכיפה.

היו"ר אברהם פורז:

אחד – זה מבעל הרשיון, ושניים – מי שקיבל את זה לצורכי פעילות עסקית, לא מוסר את זה לאחר. הוא יכול למסור את זה נניח למישהו שרוצה להיות שותף או אדם שלישי שרוצה להתקשר בעסקה, אבל אסור לו למסור את זה לצורכי פרסום.

טנה שפניץ:

השאלה היא עוד פעם, איך אוכפים?

היו"ר אברהם פורז:

גברת שפניץ, אי אפשר לאכוף במשפט הפלילי, אבל יכול להיות שבתחום דיני-נזיקין הנפגע ייפגע ממנו.

טנה שפניץ:

איך?

היו"ר אברהם פורז:

כי אם הוא הפר חובה חקוקה, זאת עוולה אזרחית, ואם זאת עוולה אזרחית ואני נפגעת, זאת אומרת: אני רצייתי לעשות איתך עסקה מסחרית, את קיבלת מחברה כזאת אינפורמציה עליי,

העסקה לא יצאה לפועל, ואת הלכת לאיזה עיתונאי ונתת יד לפרסום והפרסום גרם לי נזק, ולכן יש לי עילה גם נגדך.

טנה שפניץ:

אבל יש לך ממילא בחוק לשון הרע את הקטע הזה.

היו"ר אברהם פורז:

גם אם זה אמת, אני לא רוצה שזה יפורסם. זה לא חוק לשון הרע. אסור לך למסור את המידע הזה, גם הוא אמת. לדעתי, הנפגע ירוץ אחרי הפוגע. לכן, לדעתי האינפורמציה לא רק צריכה להתקבל מבעל רשיון, אלא גם שאסור לפרסמה.

יהודה לנדא:

אני מבקש להפנות את תשומת לב הוועדה לכך שהמונח פרסום ופרסם מופיעים בחוק העונשין בסעיף 34כד – פרסם זה בדברים שבעל פה רק בהתקהלות ציבורית ובמקום ציבורי.

טנה שפניץ:

לא, אבל זה לשני אנשים או יותר.

יהודה לנדא:

שני אנשים או יותר לא בחוק הזה.

היו"ר אברהם פורז:

הכוונה שלנו בפרסום היא גם בזה וגם במובן שאנחנו מתכוונים בכלי תקשורת, כלומר: שהוא לא ימסור את זה לכלי תקשורת. תבדקו שכלי תקשורת יהיה בפנים.

אתי בנדלר:

לפניי הגדרת פרסם בחוק העונשין, והיא מאד רחבה.

היו"ר אברהם פורז:

אני לא יכול עכשיו בכל סעיף לשמוע את הנוסח ולעשות איזו בדיקה מדוקדקת האם הנוסח עונה למטרות. הכוונה ברורה.

גלית אבישי:

לא רק פרסום לבית עסק, אלא גם להעביר את אותה אינפורמציה לאנשים אחרים, וגם הקושי באכיפה לא מייתר את הצורך בהגדרה של מספר מוגבל של מטרות שלשמן מותר למסור את האינפורמציה.

היו"ר אברהם פורז:

אז זה מה שאנחנו אומרים כן.

גלית אבישי:

אני משערת שביתר מדינות העולם גם קיים קושי באכיפה, אבל עדיין, הגדרה של רשימה סגורה של נימוקים שבשם מותר לדרוש את האינפורמציה זה דבר חשוב כשעצמו.

היו"ר אברהם פורז:

אנחנו מאמצים את הנימוקים שלכם.

טנה שפניץ:

אתם מאמצים, אבל אתם גם מכניסים את המטרות וגם את הפרסום. השאלה היא האם אתה רוצה לכלול בחוק את המטרות, כשברור לך שכל אחד יכול לומר שהוא התכוון לתת אשראי.

היו"ר אברהם פורז:

אני קודם כל רוצה שיהיה ברור שאדם שעומד לקבל את האינפורמציה, אל"ף - לא מעביר אותה הלאה, בי"ת – הוא חייב להצהיר פוזיטיבית.

טנה שפניץ:

איך הוא מצהיר?

היו"ר אברהם פורז:

במכתב, בטופס.

טנה שפניץ:

אנחנו רוצים שזה יהיה על המחשב, שזה יהיה מהיר.

היו"ר אברהם פורז:

אז שישלח פקס או E-MAIL, שהוא רוצה את זה למען אחת המטרות הנקובות. האכיפה יכולה להיות רק על ידי זה שהנפגע "ירוץ אחרינו" בבוא העת. אני לא מאמין באכיפה מסובכת.

דן עופר:

אני חושב שאין טעם להיכנס בחוק לטכניקה באשר לאיזו הצהרה או איזו התחייבות יכתוב מי שמקבל את האשראי. אני חושב שצריך לומר שלשכת שירות תיתן אשראי רק למי שמקבל אותו לצורך התקשרות בעסקה.

היו"ר אברהם פורז:

אבל איך הם יכולים לדעת?

דן עופר:

החוק ייצור מחויבות.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אני מטיל על החברה נטל בלתי סביר. נניח שאני אבוא לבקש אינפורמציה ויגידו לי עכשיו: אל"ף – תראה לי שיש לך כסף לעשות ביזנס, בי"ת – שאתה רציני. איך יוצאים מזה?

דוד תדמור:

אני לא חושב שזה כל כך טריוויאלי. בדרך כלל אין עשרות בקשות לשבוע לגבי אדם מסוים. יש בקשה באיזשהו פרק זמן.

טנה שפניץ:

אבל יכול להיות מקרה בו מישהו רוצה לקבל שיקים, והוא רוצה לדעת האם יש לפניו מישהו שיש לו תיקים בהוצאה לפועל.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב שזה נטל גדול מדי.

דוד תדמור :

זה לא להטיל את הנטל על החברה. טנה שפניץ צודקת, זה לא מאד אכיף וזה לא מאד משמעותי כשיש איסור פרסום. באותן מדינות שיש רשימה, אין איסור פרסום.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו נעשה גם רשימה וגם איסור פרסום. אנחנו נשתדל להיות בקטע הזה מן המחמירים.

דוד תדמור :

רק תגדיר את העילות.

היו"ר אברהם פורז :

העילות שהוקראו כאן.

דוד תדמור :

גם EMPLOYMENT מקובל, וזה חשוב.

היו"ר אברהם פורז :

האם אין פה EMPLOYMENT?

טנה שפניץ :

אני לא הקראתי את זה. השאלה היא האם אנחנו יכולים להסתפק בזה. הרי אנחנו דורשים איזו התקשרות ראשונית.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ, אני מבקש ממך שאת ומר תדמור, או שולחיך ושולחיו, תמציאו לנו את הרשימה הסגורה הזאת ותביאו את הנוסח המדויק של הרשימה הסגורה לשיבה הקרובה.

דן עופר :

למה לא לומר התקשרות בכל עסקה או העסקה?

היו"ר אברהם פורז :

הם רוצים רשימה יותר סגורה. בסדר, נדון בזה.

גלית אבישי :

אנחנו מוכנים להעביר את הנוסחים שיש מחקיקה אחרת בעולם, מאוסטרליה למשל.

אלן זיסבלט :

העניין הוא שלמשל בקנדה זה יותר ארוך, באמריקה יותר מצומצם.

גלית אבישי :

אבל באוסטרליה, למשל, קיימים שניהם – גם איסור פרסום וגם רשימה.

דוד תדמור :

באוסטרליה אין בכלל רישום.

יהודה לנדא :

בסעיף 20 לחוק מדובר על תאגיד – רק מספר התאגיד. אני סבור שבנסיבות שבהן אנחנו מאפשרים פרסום יותר רחב, יש צורך שאדם מתוך התאגיד יאמר לפחות את שמו, ולא נסתפק בזה שבנק לאומי פונה למישהו, או השק"ם פונה למישהו, ואז יגידו: כן, השק"ם פנה. יש בארגון הזה אדם ספציפי, ושמו צריך להיות מתנוסס על הבקשה.

היו"ר אברהם פורז :

האם זה מקובל עליכם?

אתי בנדלר :

זה מאד פשוט: "היה מקבל דו"ח האשראי תאגיד – יצוין גם מספר התאגיד", וזה פותר את הבעיה.

טנה שפניץ :

מה זאת אומרת "גם"? יש התקשרות בסיסית, שבה צריך לתת את הדברים האלו והאלו.

היו"ר אברהם פורז :

אפשר לעשות את זה יותר מדויק - אם היתה פנייה מטעם תאגיד, יצוינו גם פרטיו של המורשה מטעם התאגיד, או משהו כזה.

דוד תדמור :

אל תעשה משהו שמונע מיכון.

לאה ורון:

למה זה מונע מיכון?

אתי בנדלר:

האם מטעם הכנסת פנתה אתי בנדלר, או פנתה גברת לאה ורון?

דוד תדמור:

כן, אבל אם הכנסת היא כזאת שעושה עסקאות כל יום ו-50,000 עסקאות ביום?

לאה ורון:

במסוף יהיה עוד שדה.

היו"ר אברהם פורז:

חייבים כתובת בתאגיד, בעיקר בתאגידים גדולים.

טנה שפניץ:

האחריות היא על התאגיד. השאלה האם אתה רוצה להיכנס לאחריות בתאגיד.

היו"ר אברהם פורז:כן, כי אם מישהו בשם בנק לאומי אוסף אינפורמציה ומעביר אותה לעיתונאי, הבנק יגיד:
האם אני יודע מי פנה?טנה שפניץ:מה הוא יגיד? הוא המבקש. אתה נותן לבנק לאומי להגיד: היה פה מישהו שבכלל אין לו
סמכות אצלנו. עדיף לי שהגוף יהיה אחראי מאשר איזשהו פקיד שם.היו"ר אברהם פורז:כשיש חתימה, היא ערך מרתיע מפני ABUSE. למה שוטרים הולכים עם תג? כדי שאתה
תדע מי פגע בך.דוד תדמור:אם שופר-סל מתקשר עם הגוף הזה ורוצה אפשרות לברר מידע על שיקים שניתנים
בסניפים שלו, הרי גם אתה לא חושב שעל כל שיק שניתן צריך חתימה ועל כל שיק שניתן צריך שם
של קופאית. צריך מישהו בשם שופר-סל שפונה באופן כללי.דן עופר:

זה לא מישהו. פונה מחשב למחשב.

היו"ר אברהם פורז:החברה שעוסקת במסירת מידע חייבת לדעת שפנתה שופר-סל, שקם וכו', וזה האיש שפנה
מטעמם.דוד תדמור:כל עוד ברור בחוק שזה לא פר שאלה, כי אם זה פר שאלה, אתה יכול לקחת את השירות
הזה ולזרוק אותו.

טנה שפניץ :

ואם זה לא פר שאלה, אין לזה ערך.

היו"ר אברהם פורז :

מה הבעיה להזדהות?

דוד תדמור :

מחשב שואל מחשב. מי ישאל? האם המחשב יגיד : אני סאן 3245 שואל אותך יוניקס 423?
אין לזה משמעות.

היו"ר אברהם פורז :

האם כל ה-DATA BASE יעבור לתקשורת מחשבים?

דוד תדמור :

לא, אבל אתה מצפה שכשאתה בא לסופר, מישהו ייקח את השיק, יתקשר, ימלא טופס,
ישלח פקס ויקבל תשובה. זה לא עובד כך.

היו"ר אברהם פורז :

למה, אין בעיה. הקופאית אירנה פנתה, בהנחה שהיא מוסמכת.

דוד תדמור :

היא לא פונה.

טנה שפניץ :

הבעיה היא לא מי פנה, אלא מי מסר.

היו"ר אברהם פורז :

אותי מטריד מי פנה בשם תאגיד.

דוד תדמור :

נניח שאתה מתקשר ורוצה לעשות עסקת ביטוח עם AIG. אתה מתקשר ועושה עסקת
ביטוח. זאת עסקה שרוצים לברר בה את פרטי האשראי. יש להם 300 מוקדנים. מה הם עושים?
הם מכניסים את הפרטים ושואלים שאלה. הם לא מתקשרים לחברה שנותנת שירותי אשראי,
המחשב מתקשר.

אתי בנדלר :

ברגע ששואלים שאלה, כל מה שאתה צריך להוסיף זה עוד שדה אחד ושורה אחת.

היו"ר אברהם פורז :

למה כשאני מצלצל לבזק, אומרים לי : בזק בינלאומי שלום, חיה מדברת? כך זה גם
בשירות 144.

דוד תדמור :

הקופאית לא מחייגת, ואתה לא רוצה להמתין בסופר את הזמן שלוקח שבזק תענה כפול מספר הלקוחות.

היו"ר אברהם פורז :

בעידן המחשב אין בעיה שכשציבור גדול פונה, יודעים מי הפונה בשמו.

טנה שפניץ :

שיעשה לו הסדרים פנימיים.

היו"ר אברהם פורז :

אחרת אין לך מעקב. אחרת האינפורמציה הזאת יצאה, ואין לך טביעת אצבעות.

דוד תדמור :

יש מעקב בתוך התאגיד על המיכון, אבל אין חתימה של אדם, כי יודעים מאיזו קופה זה הגיע.

היו"ר אברהם פורז :

מחר זה יהיה על המסכים של כולם. מחר הפרטים שלך יופיעו על המסכים בכל הרשת.

דוד תדמור :

אולי נשמע איך זה עובד, ואולי תתאים את החקיקה לאופן בו זה עובד.

דן עופר :

ברוב המקרים מערכת עובדת באופן שנותן האשראי – בואו ניקח פה כדוגמה את שופר-סל – רוצה להוציא כרטיס אשראי של שופר-סל. הוא עכשיו צריך לקבל מאגר של נתונים שכולל זיהוי של יחידים במשק, שהם טובים לקבל כרטיס אשראי, וצריך לקבוע מה כמות האשראי ואיזו ריבית לחייב אותם.

לאה ורון :

לכן זאת לא הקופאית אירנה.

דן עופר :

לכן זאת לא הקופאית אירנה. הוא מקבל בקשות, או עושה איזה SOLICITATION בציבור הרחב שיבוא ויבקש לקבל את כרטיס האשראי של שופר-סל, למה? כי הוא ייתן אשראי יותר זול מאשר אלפא קרד וויזה כ.א.ל וכו'. הוא לוקח את הרשימה הזאת של הלקוחות הפוטנציאליים ומעלה אותה על מאגר נתונים ממוחשב, שהוא מאגר נתונים של רשת שופר-סל. מי אחראי על מאגר נתונים זה?

היו"ר אברהם פורז :

האם כל קופאי יכול לעשות זאת?

דן עופר :

זה לא כל קופאי. בסוף עומד מולו מישהו עם כרטיס אשראי.

היו"ר אברהם פורז :

בסדר, אבל יש איזה מוקד מרכזי ששם המידע הוא סגור.

דן עופר :

הרשימה הזאת של הלקוחות עוברת לשכת נתוני האשראי. לשכת נתוני האשראי מתבקשת: נא העבירו לי, בדרך כלל SCORING. זו אותה רשימה, או דוחות אשראי יותר מפורטים, כפי שמחליט מישוהו בשופר-סל איך הוא רוצה לנהל את תיק האשראי.

בדרך כלל בלילה, כשכמות התנועה בקווי התקשורת ובמחשבים יותר קטנה, המחשב של לשכת נתוני האשראי מעביר למחשב של שופר-סל או דו"חות או SCORING של אותם 10,000 לקוחות, והוא עושה את זה כל לילה, כי יכול להיות שאתמול הייתי CREDIT RISK נמוך, ומחר אני אהיה CREDIT RISK גבוה.

היו"ר אברהם פורז :

בסדר גמור. עכשיו זה כבר הגיע למחשב של הסופרמרקט. מה הלאה?

דן עופר :

בתור אחד מה-10,000 לקוחות שהחליטו לתת לי כרטיס אשראי, אני בא ל-TELLER. אני מוסר לה את כרטיס האשראי והיא מעבירה אותו בפס מגנטי, והמחשב של שופר-סל, על סמך הנתונים שבליה קיבל מלשכת נתוני האשראי, עכשיו באמצעות מתודיקה של אופן התנהגות עם הנתונים, יחליט האם אני ניצלתי את כמות האשראי שאני יכול לקבל בקופה ואת הריבית שאני אחויב. כל מה שתעשה הקופאית זה להעביר את הכרטיס שלי בפס המגנטי, ולקבל תשובה האם לתת לי אשראי או לא. כך זה עובד ב-99% מהמקרים.

היו"ר אברהם פורז :

נניח שנעשה מידע גולמי, אנחנו לא רוצים שהוא יהיה בכל המחשבים.

דן עופר :

אבל אמרנו לפני שתי דקות שתהיה חובה בחוק על שופר-סל לא למסור את המידע הלאה. אני מניח שהיא תערוך נהלים פנימיים ואבטחת מידע בתוך המערכת.

היו"ר אברהם פורז :

ולפיכך הריני השתכנעתי שגם כשמדובר בתקשורת בין מחשבים, צריכה להיות כתובת אנושית שמישהו אחראי למה שנעשה, ושלא יהיה מצב שיגידו שהמחשב אידיוט ושהמחשב פרסם. צריכה להיות איזושהי כתובת אנושית, גם כדי לתבוע מישהו אם צריך.

מיכאל הרצברג:

ראשית, צריך להסתכל על הנושא הזה בהיבט יותר רחב. לבנקים יש הרבה מידע, אז למה דווקא למידע הזה אנחנו צריכים לעשות סידורים מיוחדים? חוק הגנת הפרטיות, למעשה, הסתכל על הנושא הזה. על פי החוק, לכל מאגר מידע צריך להיות מישהו שמנהל את מאגר המידע ושהוא אחראי על ביטחון מאגר מידע.

סעיף 8(ב) לחוק הגנת הפרטיות כותב שאסור לעשות שימוש במידע שבמאגר מידע שלא לצורך וכו'. יש הוראות כלליות בחוק. בסופו של דבר, עם כל הכבוד לנושא הסודיות והגנת פרטיות הלקוח, זאת רק פינה אחת. צריך לעשות סידורים שונים באשר לסתם לקוח בבנק שיש לו אשראי, ובתיאוריה לקוח יכול לגלות בעיתון איזה אשראי יש לו, או שלא שילם אשראי, או שמישהו במרכז המחשבים של בלייל פתאום יפרסם רשימה. הכל יכול להיות, אבל החוק דאג לזה, ויש בחוק הגנת הפרטיות פרק שלם על מאגרי מידע, שקובע הסדרים מיוחדים לא רק על בעלי מאגר מידע, אלא גם על מי שמחזיק במאגר מידע וצריך להיות מנהל מאגר מידע.

דן עופר:

וגם קצין בטיחות.

מיכאל הרצברג:

בדיוק, כך שהדברים האלה מכוסים לדעתי. אני לא חושב שצריכים לעשות הסדרים מיוחדים.

היו"ר אברהם פורז:

במה אתה חולק על מה שהתרחש פה? אנחנו רק אמרנו שבהנחה שתרצו לקבל אינפורמציה מאיזשהו מקור, אם האינפורמציה הזאת תזלוג ויום אחד ימצאו אותה מתגלגלת ברחובות, יהיה אצלכם ברור מי פנה ומי לא דאג להבטיח אותה. אתה חייב קצה חוט.

דן עופר:

אבל אם אותו אחד יהיה אחראי, אף אחד לא יעבוד. אתה תעבוד בשופר-סל אפילו בתור קצין אבטחת מידע או אחראי על מאגר נתונים, ואתה תהיה אחראי אישית?

היו"ר אברהם פורז:

אני לא יודע, זה כמו עובד שהתחיל תוך כדי עבודתו. מה דינו של עובד של תאגיד, שתוך כדי עבודתו גרם נזק לצד שלישי בשם התאגיד? האם יש אחריות אישית או לא? אני לא יודע. אני חושב שהתאגיד אחראי, כי הוא עשה את זה במהלך עבודתו והוא אחראי, אלא אם כן היה מנסה לראות.

טנה שפניץ:

התאגיד בוודאי אחראי. אתה אומר: אני רוצה לדעת מי האדם הספציפי בתאגיד. יש לו אחריות גם כשהוא מפקח על העובדים שלו, ויש לו גם אחריות אזרחית, אם המידע יצא. אם אתה מצביע על האדם הספציפי, אולי במידה מסוימת אחר כך יהיה קל יותר לחזור לעובד שלו שבאמת עשה את זה, ואתה אולי רואה בזה גם גורם מרתיע. יכול להיות גם שאם אתה מוצא את העובד הספציפי, הסופר סל כסופר סל יגידו: אבל זה בכלל עובד שלא היה מוסמך.

היו"ר אברהם פורז:

לכן צריך לשכלל את זה שכאשר מדובר במסירת מידע לתאגיד, הוא יימסר רק לפי פנייה של מי שהתאגיד הסמיך. אם הוא תאגיד, הוא יודיע לחברת כרטיסי הלקוח שמבחינתו יש עשרה אנשים שיכולים לבקש ממנה אינפורמציה. זה כמו מורשה חתימה בבנק.

דוד תדמור:

אבל יש גם חברות יותר קטנות. לא מספיק חוק החברות החדש?

היו"ר אברהם פורז :

מה הבעיה לשלוח פעם אחת פקס, כשאתה רוצה אינפורמציה?

דוד תדמור :

תכתוב "יצוין גם מספר התאגיד".

אתי בנדלר :

אני חשבתי שזה יפתור את הבעיה, אבל זה לא פותר. אני חושבת שאתם מתעלמים מדבריו של יושב ראש הוועדה.

דוד תדמור :

הוא לא רק יושב ראש הוועדה, אלא כל הוועדה. איך נתעלם מדבריו?

אתי בנדלר :

אתם מתעלמים מהנקודה שהוא העלה בתחילת דבריו, ואיכשהו הדיון אחר כך הלך לכיוונים אחרים. כשאני אתי בנדלר יודעת שאני צריכה לכתוב בסוף השאילתה "אתי בנדלר", אם אני לא מוסמכת, אני קצת נרתעת מלמלא את השאילתה.

גלית אבישי :

לא רק זה. אותו אחד בהכרח ייצור נהלים אצלו במקום העבודה ברגע שהוא אחראי, כדי למנוע מצב שאחד העובדים שנגיש למידע הזה, ימסור אותו למישהו אחר.

היו"ר אברהם פורז :

האם אתם לא רואים למשל במסמכים שמוציא בנק, כשנניח צריך שתי חתימות, שחובתו של מורשה החתימה להוסיף את השם שלו על הנייר? לא כתוב רק בנק לאומי, אלא שמות.

מיכאל הרצברג :

ומניין אנחנו יודעים שבאמת הוא פנה?

דוד תדמור :

אז תכתוב שמטעם תאגיד יפנה אדם שמוסמך לעשות זאת.

היו"ר אברהם פורז :

מטעם תאגיד יפנה, אבל גם מי שמקבל את הפנייה חייב לדעת שפנה בנק לאומי, ובשמו פנו אחד מהמוסמכים, זה הכל.

יהודה לנדא :

אתה מדבר על שמו הטוב של אדם, וזה שווה הרבה כסף.

היו"ר אברהם פורז :

בואו נתקדם. החוק הזה יכול להימשך לעולמי עד, ואם הכנסת תתפזר, אני כבר לא יודע מה יהיה.

ליהי פלדמן :

21. בעל רשיון יציין בדו"ח האשראי את המועד האחרון שבו כלל מידע בדו"ח.

22. (א) מקבל דו"ח אשראי לא ישלול מלקוח אשראי או טובת הנאה אחרת, ולא ישנה לרעה את תנאי האשראי, תנאי התשלום או תנאי טובת הנאה, בשל דו"ח אשראי שאינו מעודכן; לעניין סעיף זה, "דו"ח אשראי מעודכן" – "דו"ח שנמסר למקבל דו"ח אשראי עד 30 ימים קודם לשימוש בו.

(ב) מקום שנשללו או שונו לרעה תנאי מתן אשראי, תנאי התשלום או טובת הנאה אחרת, בגין מידע שנתקבל ממשדך נתוני אשראי, יודעי על כך מקבל המידע כאמור ללקוח, וימציא לו את הפרטים לגבי משדך נתוני האשראי ממנו התקבל הדו"ח."

אתי בנדלר :

אני הייתי מציעה לשקול להוסיף בסעיף (א) - בהשלמה למה שתוקן לעניין סעיף 20 לצורך נתינת איזושהי הצהרה לעניין המטרות שלשמן מבוקש הדו"ח – שמקבל דו"ח אשראי לא ישתמש בדו"ח האשראי, אלא למטרה שהוא ציין בהתאם להוראות סעיף 20.

היו"ר אברהם פורז :

בסדר, אין לנו בעיה. מקמו את זה איפה שאתם רוצים.

יוסף אריה :

יש אפשרות שבנקים לא יכולים להתארגן תוך 30 יום. אם קיבלו דו"ח אשראי והאיש צריך להביא ביטחונות, עד שנותנים לו את האשראי, עוברים הרבה יותר מאשר 30 יום.

היו"ר אברהם פורז :

מה אתה רוצה? 45 יום? יש פה בעיה שלא רוצים שמישהו ישתמש בתיקון.

דוד תדמור :

הכל ממוכן. הדו"ח מתעדכן כל לילה. אין בעיה של 30 יום אחורה. זה לא בגלל שכתוב פה, אלא בגלל שהבנק לא רוצה. הבנק לא רוצה להיות במצב שהוא נותן אשראי למישהו שבחודש האחרון פשט רגל. זה מתעדכן כל לילה. יש מקומות שאתה מקבל דו"ח שכתוב בו משהו, אבל אז אלה לא מקומות של פרוצדורה.

יהודה לנדא :

ברגע מתן הכסף אני רוצה להיות UP TO DATE לגמרי.

ליהי פלדמן:

סעיף 23:

23. (א) לקוח זכאי בעצמו, או על ידי בא-כוחו שהרשהו בכתב, לעיין

(1) במידע המצוי עליו במשרד נתוני אשראי במועד העיון;

(2) המקורות מהם התקבל המידע שנמצא במשרד נתוני אשראי;

(3) שמותיהם ומעניהם של מי שקיבלו דו"ח אשראי בתוך תקופה של

ששה חודשים שקדמו למועד העיון.

היו"ר אברהם פורז:

נמשיך הלאה. יכול להיות שהחוק לא מושלם, אז יהיו תיקונים בחוק ההסדרים...

ליהי פלדמן:

24. בעל רשיון יעביר, אחת לשישה חודשים, ללקוח, לפי מענו במרשם
תקופתי האוכלוסין, אף מבלי שביקש זאת, את ריכוז המידע לגביו
שנכלל

בדו"חות אשראי, ורשימה של מי שקיבלו דו"חות כאמור (להלן –
דו"ח תקופתי); אין בהוראות סעיף זה לגרוע מהוראות סעיף 23.

דוד תדמור:

האם אתה יודע כמה עולה פעם בחצי שנה לשלוח שני מיליון מכתבים? האם יש איזו
מדינה בעולם שדורשת דרישה כזאת? זה שיגעון.

היו"ר אברהם פורז:

האם יש באיזשהו מקום הוראה שמי שלא רוצה שיאספו לגביו מידע רשאי להודיע על כך
ולא יאספו?

טנה שפניץ:

לא, אין דבר כזה, ובוודאי לשלילי לא יכול להיות. לחיובי אפשר אולי לבקש שלא.

ליהי פלדמן:

תלוי גם איזה שלילי.

היו"ר אברהם פורז:

אם נניח מישהו ביקש שלא לאסוף עליו מידע, האם זה לא אומר שמצבו רע מאד?

טנה שפניץ:

זה לא אומר כלום.

היו"ר אברהם פורז:

האם מותר לא לאסוף עליו מידע חיובי?

טנה שפניץ:

זאת שאלה. אם נגיע לכך שמותר לא לאסוף עליו מידע חיובי, זה הגיוני.

היו"ר אברהם פורז :

השאלה היא לגבי מישהו שרוצה להוציא את עצמו מחוץ לחוק.

אתי בנדלר :

אין שום אפשרות.

דוד תדמור :

בסעיף הזה יש פגיעה יותר גדולה בפרטיות מכל דבר אחר.

היו"ר אברהם פורז :

לגבי מידע חיובי, אדם יהיה רשאי לבקש שלא יאספו אותו לגביו. האם אתם עובדים על העניין של השישה חודשים? לפי דעתי, זה לפי בקשתו של מישהו. אם אני פונה ומבקש שתשלחו לי, אז תשלחו לי.

טנה שפניץ :

אנחנו הבנו כבר בזמנו שזאת עלולה להיות בעיה. אלי"ף – מי שהמידע עליו, רשאי לקבל אותו בכל עת.

גלית אבישי :

אנחנו רוצים להוסיף ללא תמורה.

טנה שפניץ :

חוקקנו איזשהו סעיף שאומר: בעל רשיון יודיע ללקוח, לפי מענו במרשם האוכלוסין, עם תחילת איסוף המידע עליו, את כל אלה: העובדה שהחל לאסוף מידע עליו לפי חוק זה, המידע המצוי עליו במשרד נתוני האשראי במועד מתן ההודעה, המקורות מהם התקבל המידע, שמותיהם ומעניהם של מי שקיבלו דו"ח אשראי - -

הרעיון הוא שחלק מהאנשים בכלל לא ידעו שאוספים זאת עליהם. ברגע שמתחילים, הוא יכול להתחיל לעקוב, ואנחנו לא מטילים את החובה – שהבנו שיכולה להיות יקרה מאד – לשלוח את הדו"חות התקופתיים.

היו"ר אברהם פורז :

דוד תדמור, האם אתה בעד זה?

דוד תדמור :

יש לי הצעה. אני חושב שזה לא מקדם את המטרה. זה JUNK MAIL שספק גדול אם הוא מגיע לאדם בכתובת הנכונה שלו. זה כולל מידע, שאני לא חושב שאנשים רוצים שיגיע לכתובת הלא נכונה. אם יש בעיה של מודעות, אלי"ף - אפשר לומר למישהו: התחלת שירות, תודיע שהוא קיים, תסביר מה הוא, תסביר מה הוא עושה, שים מודעות בעיתונים, שים פעם בתקופה מודעה ותודיע שיש זכות עיון בו. זה דבר שאנשים נתקלים בו.

אין למכתב הזה הרבה משמעות. אני לא חושב שמי שלא מודע לשירות הזה, יידע לקרוא אותו ולהבין מה כתוב בו. זה לא נראה לי משרת את המטרה, אלא זה נראה לי יקר ולא עוזר.

טנה שפניץ :

בהודעה אחת הם עוד יוכלו לעמוד.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ, זה גם מפחיד נורא.

אתי בנדלר :

עדיף שאני לא אדע, כי אני עלולה להיבהל אם אני אדע.

דוד תדמור :

שיפרסמו מודעות בעיתונים פעם בחצי שנה. יש שירות כזה.

גלית אבישי :

לדעתנו זה חיוני ביותר. החשש האם הכתובת נכונה או לא נכונה אולי באמת יגרום לאנשים לעדכן את הכתובות שלהם, אם הם יגלו שהם נפגעים מאד מזה, אבל לנו זה נראה חיוני שיודיעו להם אחת לשישה חודשים. אנחנו מנסים למנוע טעויות.

היו"ר אברהם פורז :

האם את יודעת מה המטרה שלך פה? לא לרשום נוכחות, אלא לשכנע אותי. אני רוצה להגיד לך מה אני חושב, ואז תשכנעי אותי שאני טועה, כי אחרת את לא תדעי על מה להתווכח – אולי תתווכחי על משהו שבכלל לא מטריד אותי.

השאלה היא כזאת: המנגנון הזה עובד כשמתחילים לאסוף אינפורמציה על כולם. על מנת שהיום אחליט האם אני רוצה לעשות עיסקה עם הגברת בנדלר, אני פונה ואחרי שעה יש לי תשובה מי היא גברת בנדלר, ואני לא אומר להם שאני רוצה מידע עליה ואז עושים מחקר שנתנים לי אותו אחרי חודשיים, כשכבר הכל נגמר ואני עשיתי התקשרות עם מישהו אחר.

רוב הציבור לא מודע למשמעות של דבר כזה. כשכותבים לאדם מכתב: להווי ידוע לך, שהתחלנו לאסוף עליך אינפורמציה, הוא יכול לפחד מאד, וסתם.

גלית אבישי :

אולי בפעם הראשונה שתקבל מכתב כזה, או הגברת מדימונה תקבל מכתב כזה, זה באמת מאד מדאיג, עד שהנושא יתחיל לתפקד בחיי המסחר שלנו, וזה יהיה דבר שבשגרה.

היו"ר אברהם פורז :

עד אז יהיו מאות התקפי לב...

גלית אבישי :

הנזק והחשש מטעויות כל כך משמעותי.

אני חושבת שאדם יכול לבקש לקבל את אותה אינפורמציה וללא תמורה. לא היינו רוצים שאדם יבקש את האינפורמציה, ובכל פעם שהוא מבקש לדעת איזו אינפורמציה נאגרה לגביו, הוא יצטרך לשלם.

היו"ר אברהם פורז :

בואי נניח שנפתור את בעיית השלום. נניח שנאמר שאם כבר אתה פונה ואוספים עליך מידע, אתה יכול לקבל את המידע הזה ללא תשלום. אגב, זה צריך להיות ללא תשלום.

גלית אבישי :

צריך להוסיף את זה לסעיף 23.

היו"ר אברהם פורז :

יש כל מיני דברים, כמו: ה-STATE DEPARTMENT שפרסם עכשיו לא לנסוע למזרח התיכון. אנחנו היינו צריכים לעזוב את הארץ מייד, אם כך. אנחנו רוצים שכל אדם יוכל לקבל את האינפורמציה הנמסרת.

אתי בנדלר :

לקבל, לא רק לעיין.

היו"ר אברהם פורז :

לקבל ללא תשלום. זה לא סיפור, זה PRINT של מחשב בטח.

גלית אבישי :

אבל גם טענה פטרנליסטית שאדם עשוי להיבהל בגלל שאוספים עליו אינפורמציה לא נראית לי. אנחנו בעידן שהשקיפות והמידע הזמין הם הדברים הכי חשובים כרגע.

היו"ר אברהם פורז :

מה זה נותן אם אני מקבל מכתב שעומדים לאסוף עליי אינפורמציה?

גלית אבישי :

זה נותן מודעות של צרכנים לגבי טעויות.

היו"ר אברהם פורז :

אולי זה יגרום לי להתנהג יפה.

טנה שפניץ :

אם אני מודעת לכך שהתחילו לאסוף עליי אינפורמציה, אני בודקת אולי הכניסו משהו לא נכון, או אולי ארצה לכתוב הערה.

היו"ר אברהם פורז :

הדבר היותר הגיוני הוא שאחת לזמן, הגורם הממשלתי שמפקח על הדברים האלה, יפרסם מודעה שאלה ואלה החברות שקיבלו רשיון. הוא יפרסם שהם אוספים אינפורמציה, ואם יש לך רצון, אתה יכול לפנות ללא תשלום למספר טלפון TOLL-FREE ולבקש אינפורמציה עליך.
בתיא מילר :

יש לי שאלה. לגבי מידע שלילי, איסוף המידע הזה הוא לא לגבי לקוח ספציפי, נכון?

טנה שפניץ :

בכל מדובר על לקוח ספציפי, מה זאת אומרת לא לקוח ספציפי?

בתיא מילר :

האם לא תהיה איזו זרימה חד כיוונית לגבי אותו מאגר מידע, כלומר: מלשכת ההוצאה לפועל, או מפשיטות רגל?

היו"ר אברהם פורז :

אבל היא מתחלקת בין האנשים - -

בתיה מילר :

גם בהנחה הזאת, הרי מדובר במידע שלילי, וכנראה גם במידע חיובי. לגבי מידע שלילי, למשל, יש נושא של הוצאה לפועל, שאמרנו שהוא בעייתי, ושמספיק שאדם מסיבה כלשהי ביטל שיק, ומצא את עצמו עם תיק, והוא יהיה במידע הזה. האם זכותו לדעת שהוא נמצא שם במאגר?

היו"ר אברהם פורז :

הוא יכול לפנות ולבקש שיעבירו את ה-PRINT לגביו, ואז יראה שהשיקים שלו חזרו.

בתיה מילר :

אבל הוא ימצא ברשימה. הרי מישהו יעשה שימוש במידע הזה לכל מיני צרכים, מה שלא היה עד היום.

יהודה לנדא :

אני חושב שהפתרון צריך להיות אי שם באמצע. מצד אחד יש למשל היום חובה על הבנקים לעדכן את הערבים אחת לשנה ולהזכיר להם אחת לשנה שהם ערבים.

היו"ר אברהם פורז :

מה זה עוזר לי אם אני חתמתי ואני ערב?

יהודה לנדא :

הפתרון הוא אולי להאריך את התקופה לאחת לשנה, ולא לכלול בדו"ח את הפרטים ואת ריכוז המידע עצמו, כי אם אני שיניתי כתובת, לא הייתי רוצה שהשכן שגרתי לידו יידע זאת, אם לא עדכנתי את משרד הפנים.

לעצם העובדה שנעשתה לגביי פנייה ספציפית וביקשו לגבי מידע, אני חושב שמידע כזה אחת לשנה כן צריך לבוא לידיעתך, ואז אני אלך ואברר מה מסרו, אבל לא צריך לכלול את המידע עצמו בהודעה.

גלית אבישי :

זה הכי חשוב.

יהודה לנדא :

הרצון לשמור על הפרטיות כתוצאה ממיליוני מכתבים כאלה שישתובבו גובר על הצורך לעדכן.

יוסף ברג :

כל בעל חשבון בבנק מקבל כל חודש פירוט פעולות שהוא ביצע.

דוד תדמור :

והוא משלם על זה הרבה מאד כסף.

יוסף ברג :

כאן מדובר על שירות שאמור לקיים את עצמו, והוא נועד לטובת גופים מסחריים.

היו"ר אברהם פורז :

כל מעטפה כזאת יכולה לעלות שקל וחצי.

דוד תדמור :

מדובר על שלושה מיליון איש.

יוסף ברג :

מדובר כאן לא רק על הוצאת מידע, אלא גם על מידע שנצבר תוך פגיעה בפרטיות. אם אנחנו מאפשרים בחוק הזה לפגוע בפרטיות של אנשים, אנחנו צריכים לאפשר לאנשים לקבל זאת כמובן מאליו, ולא רק אם הם מצלצלים ואם הם מודעים, כי רוב העם לא יברר ולא יהיה מודע לפגיעה.

דן קרני :

אני רוצה אולי לחדד את הנקודה הזאת. מי שירצה להשתמש במידע הזה, לא ישתמש בו אם המידע הזה יהיה יקר. לכן, כמו שאמרו כאן, אם המידע הזה יהיה יקר מדי כתוצאה מיתר זהירות, חבל כי אפשר לזרוק את הדברים האלה ולא ישתמשו בו בכלל. כמו שאמרנו בזמנו לגבי מידע חיובי ושלילי, צריך שיהיה הרבה מידע, ושיהיה זמין וזול, אחרת אין טעם בחוק הזה.

מיכאל הרצברג :

ברור שיש למצוא את האיזון בין הגנה על הפרטיות, מחיר המוצר והיעילות. יש אינדיקציה אחת שיכולה ללמד אותנו, והיא חוק הגנת הפרטיות. שם יש סעיף שמאפשר בכל מאגר מידע לכל אדם לבקש זכות עיון.

הייתי מבקש נניח מהבנק, שיגיד כמה אנשים ביקשו לעיין במאגרי המידע האלה, או מכל אחד שיש לו מאגרי מידע. זאת אינדיקציה שאנשים לא ירצו לקבל לבית דו"ח שבני המשפחה יראו.

אלן זיסבלט :

זה ממש לא דומה.

משה וילשנסקי:

שמי משה וילשנסקי. הייתי בעסק הזה 15 בארצות הברית.

היו"ר אברהם פורז:

האם אתה רוצה לפתוח חברה כזאת בארץ?

משה וילשנסקי:

כן. הבעיה הזאת בארצות הברית היתה בעיה גדולה. היו אותן כוונות: אנשים ברחוב יידעו מה כתוב עליהם, כמו בחוק הגנת הפרטיות. הבעיה היא לגבי מי שביקש זאת פעמיים בשנה, בגלל עלות העניין.

היו"ר אברהם פורז:

זה ברור שזה מאד יקר.

טנה שפניץ:

אולי נשמע מה הוא מציע, אם היה לו ניסיון קודם בארצות הברית.

משה וילשנסקי:

קודם כל, צריך בסיס שמישהו יידע מה כתוב עליו. אבל יש הבדל בין זה לדו"ח שלם, וגם אם יש לו בעיות אם בנק לאומי אמר לו שאי אפשר לתת לו אשראי כי לדו"ח שלו יש זכות - -

טנה שפניץ:

עם כל זה אין בעיה, על עצמו אין לו בעיה. אנחנו אומרים שאדם לא יודע בכלל שהתחילו לאסוף עליו מידע, אז אתה תודיע לפחות שהתחילו לאסוף עליו מידע, ואז הוא יכול כבר לעקוב בעצמו. זה מה שאנחנו אומרים.

היו"ר אברהם פורז:

אנחנו צריכים להגיע לידי גמר, בכל מקרה, לטוב או לרע. צריך להחליט.

דוד תדמור:

יש לי הערה למתודולוגיה של החקיקה הזאת. החוק הזה הוא לא חוק שיש משהו מיוחד בתנאי הארץ ובתושביה, נניח שאנחנו מדינה קטנה ומוקפת אויבים, שיהפוך אותו לדבר חקיקה ישראלי ייחודי. אנחנו מדברים על שירות מסחרי, שצריך להיות מוסדר, ושמוסדר בהרבה מדינות אחרות. נדמה לי שאם אנחנו נתקלים בפטנט שיש לגביו רעיון, וכל אחד יש הגיג משלו – פעם בחצי שנה, פעם בשמונה חודשים, פעם בשנה וכו', אני לא חושב שזאת הדרך הנכונה לחוקק חקיקה כזאת. יש מודלים בעולם, שמשדר המשפטים ראה אותם היטב, גם אנחנו וגם המכובדים היושבים כאן. אני לא חושב שיש איזשהו מודל שיש בו סעיף כזה.

קודם כל, לאורך זמן צריך לדעת שהשירות הזה נהיה דבר מאד ידוע, כי הרבה אנשים נתקלים בו. הם נתקלים בו לטוב, והם נתקלים בו לרע. אנחנו מסתכלים על מצב שיש אפס מודעות, כי אין שירות, אבל לאורך זמן יהיה. העניין התקופתי כדי ליצור מודעות איננו נחוץ.

שנית, מי שיש לו בעיה, יודע שיש לו בעיה, ולמי שאין בעיה, זה לא כזה סיפור מבחינתו.

טנה שפניץ:

יש אנשים, שאם אני רוצה את זה, אלה אנשים שאין להם בעיות, אבל יש עליהם מידע. אני רוצה לדעת שאוספים עליי מידע, ואז אני אתחיל לבדוק ואראה שמסרו עליי מידע לא נכון לחלוטין.

דוד תדמור:

אין לך מה לבדוק, עד שתהיה לך בעיה. אם רוצים לעורר מודעות ראשונית, ראשית, בדרך הדברים הרגילה יש כאן רישוי ויש רגולטור, וזה תפקידו של הרגולטור לעורר את המודעות הראשונית. שנית, אם יש משהו שצריך לעורר במודעות הראשונית והחברה צריכה לעשות, אני חושב שטוב שתעשה את זה, ואם היא צריכה לעשות איזושהי פרסומת שצריכה להיות בצורה טובה ונכונה, שייקבע בתקנות איך עושים את זה כך שזה יהיה אפקטיבי. אבל אני לא מציע לחוקק את החקיקה הזאת בדיון ושילוב בין פשרות בין הגיגים שנים שנאמרים ליד השולחן.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב, שלצערי הרב, אני בשל לקבל החלטה, לטוב ולרע. אנחנו אומרים בסעיף 4 לחוק ש"השר ימנה, מבין עובדי המדינה, אדם הכשיר להיות שופט שלום, להיות רשם נתוני אשראי". אנחנו נקבע שבמשך שלוש השנים הראשונות להפעלת החוק, אחת לשלושה חודשים הרשם הזה יפרסם בעיתונים נפוצים, כמשמעותם בחוק התכנון והבנייה, הודעה.

טנה שפניץ:

אם כבר, אז בכל העיתונים.

היו"ר אברהם פורז:

למה בכל העיתונים? לא צריך לכלול את "המודיע" וכו'.

אתי בנדלר:

למה? גם עליהם אוספים מידע. זה לא דבר שהוא לא רלוונטי לגבי האוכלוסייה הזאת.

היו"ר אברהם פורז:

הוא יפרסם הודעה בשלושת העיתונים הכי נפוצים ובשני עיתונים נוספים, לפי שיקול דעתו. בהם הוא יביא לידיעת הציבור את העובדה שעבר החוק ושהתאם לחוק יש חברות שעוסקות במסירת אינפורמציה. הוא יפרט בהודעה את החברות שקיבלו רשיון ואת מעניהן, והוא יפרט בה את זכותו של כל אדם לפנות לחברות ולקבל ללא תמורה מידע לגבי האינפורמציה שנאספה עליו.

יהודה לנדא:

ואם יהיו 50 חברות כאלה? האם הוא יפנה ל-50 חברות?

היו"ר אברהם פורז:

בוודאי, יהיו 50 שמות ו-50 טלפונים. לא יהיו 50 חברות.

טנה שפניץ:

אבל החברות יקבלו פתאום עשרות אלפי פניות. אני לא יודעת איך הן יתגברו על זה ואיך יצליחו לענות, למרות שזה מיותר לחלוטין.

היו"ר אברהם פורז :

אני חושב שיהיה יותר קל לחברה להתמודד עם כמה מאות פניות שהגיעו אליה ספציפית, מאשר להתמודד עם הוצאת 100,000 דו"חות. מי שיפנה – יפנה ויקבל זאת ללא תשלום. כשנגיע לעידן שלכל אדם יהיה E-MAIL בבית, יכול להיות שאז נוכל לפתור את זה על ידי כך שישלחו לכל אחד E-MAIL וזה לא יעלה כסף, או מעט מאד.

אתי בנדלר :

זאת אומרת שאתה מאשר רק את סעיף 23 ולא את סעיף 24.

היו"ר אברהם פורז :

זה בא להחליף את סעיף 24.

גלית אבישי :

אפשר להוסיף לסעיף 23, שכל אדם שכבר פנה, יוכל לבקש גם דו"ח תקופתי שישלח אליו אחת לתקופה.

דוד תדמור :

בתשלום.

אתי בנדלר :

מה פתאום!?

גלית אבישי :

למה להקשות עליו?

היו"ר אברהם פורז :

זה לא הגיוני לעשות מנוי על עיתון בחינם. אם מחר איזה גוף שמתנגד לחוק הזה, יחליט שהוא רוצה לשגע את החברות האלה, הוא יארגן כמה אלפי אנשים, ויחתים אותם על טופס סטנדרטי שהם רוצים דו"חות תקופתיים.

דוד תדמור :

אדוני היושב ראש, תכתוב שגם שיחת הטלפון על חשבונם, כך שאדם יוכל אפילו יתקשר בחינם, במקום לחייב בהוצאות שמייקרות את העסק הזה סתם. כך יוכלו להתקשר בחינם.

מיכאל הרצברג :

איך יידעו מי זה?

היו"ר אברהם פורז :

לא ניכנס לזה. לגבי סעיף 23, נקבע תוך 30 ימים.

ליהי פלדמן:

אני ממשיכה לקרוא:

"תיקון המידע 25. (א) לקוח הסבור כי המידע הנמצא במאגר המידע של בעל הרשיון אינו נכון, שלם, ברור או מעודכן, רשאי לפנות לבעל הרשיון בבקשה למחוק, להשלים או לתקן את המידע או להוסיף הערה לפי הוראות סעיף קטן (ג).

(ב) הוגשה לבעל רשיון בקשה כאמור בסעיף קטן (א), יפנה בעל

הרשיון

למקור שממנו התקבל המידע לקבלת תגובתו; אישר מקור המידע את גרסת הלקוח, יתקן בעל הרשיון את המידע בהתאם ויודיע על כך ללקוח בהקדם האפשרי.

(ג) לא אושרה גרסת הלקוח, יודיע המשרד על כך ללקוח בהקדם

האפשרי

ולא יאוחר משלושים ימים ממועד קבלת תגובת מקור המידע, וירשום הערה בדו"ח האשראי בנוגע למידע הכלול בדו"ח כפי שייקבע בתקנות; לא התקבלה תגובה ממקור המידע תוך זמן סביר, יודיע על כך בעל הרשיון ללקוח.

(ד) תיקן בעל הרשיון את המידע או רשם הערה, ישלח את הדו"ח

המתוקן

למי שקיבל דו"ח אשראי לגבי הלקוח במשך ששה חודשים שקדמו לשינוי."

היו"ר אברהם פורז:

האם יש הערות? זה סעיף נפלא...

אתי בנדלר:

הוא באמת נפלא, רק שאין כאן כל חובה על מוסר מידע להגיב לפנייה – לא להגיב בכלל, וגם לא תוך פרק זמן מסוים.

דוד תדמור:

כתוב "יודיע...ללקוח".

אתי בנדלר:

אם בדקתי וראיתי שלדעתי פרט מידע מסוים איננו נכון, זאת אומרת: אם כתוב שלא החזרתי חוב מסוים, או שפיגרתתי בתשלומי לבנק מסוים, אני אשאל: מה קרה? בסך הכל היה לי פיגור מאד קצר וכבר החזרתי את כל החוב. פונה מנהל לשכת שירותי האשראי לבנק ואומר שהלקוחה אתי בנדלר אומרת ככה וככה, והבנק פשוט לא מגיב.

דוד תדמור:

אה, מוסר המידע.

אתי בנדלר:

כן, אני מדברת על מוסר המידע. הוא לא מגיב בכלל, או שהוא מגיב אחרי חצי שנה. זה דבר אחד.

דוד תדמור:

אל תטילי חובה להגיב, אלא תגידי שאם הוא לא הגיב, החליטו לטובת הלקוח.

טנה שפניץ:

לא, אם הוא לא הגיב, אי אפשר להכניס לדו"ח.

אתי בנדלר:זה לא רק זה. אם הוא לא מגיב, אפילו לא נרשמת על כך הערה בדו"ח האשראי. תראו
מתי יש הערה, רק בנסיבות אחרות. זה לגבי סעיפים (ב) ו-(ג).היו"ר אברהם פורז:לי לא מפריע שאם יסתבר שמקור המידע לא מגיב תוך פרק זמן, זה יתוקן לפי גרסת
הלקוח.אתי בנדלר:

לא מגיב תוך כמה זמן?

היו"ר אברהם פורז:

30 יום.

אתי בנדלר:

אתה אומר שהכל ON-LINE.

טנה שפניץ:

ואם צריך להתחיל לבדוק? צריך יותר זמן.

דוד תדמור:

תקבע 60 יום.

היו"ר אברהם פורז:

אבל זה מעכב זמן רב.

אתי בנדלר:

כתבי 60 יום, ובלבד שבינתיים תהיה הערה במרשם.

טנה שפניץ:

אם אין לו תגובה, הוא לא יכול להכניס לדו"ח, אין דבר כזה.

אתי בנדלר:אם בדו"ח שלי מופיע שלא פרעתי את חשבונותי, וכשאני ראיתי את זה, נזעקתי ואמרתי:
מה פתאום, פרעתי. פנו לבנק כדי לברר, ומה קורה בינתיים? בדו"ח שממשיך להימסר, בינתיים
מופיע שלא פרעתי את חובותי, ורק אחרי 60 ימים מיום שפנו יתקנו את זה?

לאה ורון:

30 יום זה מספיק.

אתי בנדלר:

מה קורה אם נשארו חילוקי דעות?

היו"ר אברהם פורז:

יש בית משפט.

אתי בנדלר:

האם מופיעה הערה באיזשהו מקום שהוא יכול להכניס או שהוא חייב להכניס, אם יש חילוקי דעות ביני לבין הבנק? זאת השאלה.

דוד תדמור:

זה לא מספיק זמן.

אתי בנדלר:

אני מדברת על הערה על זה שיש חילוקי דעות.

דוד תדמור:

האם אפשר להכניס את הדיון לפרספקטיבה? קודם כל, אנחנו כל הזמן שוכחים שמדובר במידע שבמהותו הוא היסטוריה של עמידה בפירעונות אשראי, ושמה שעושים איתו זה לעבד אותו בסוף להחלטה האם לתת אשראי, באיזה סכום ובאיזו ריבית. כל בייט כזה של נתון בתוכו, הוא חוליה בשרשרת של נתונים שמהווים פקטור לקבלת ההחלטה.

טנה שפניץ:

מה המסקנה ממה שאתה אומר?

דוד תדמור:

אני חושב שהנקודה היא שאם זאת סתם הערה של הלקוח שאין עליה שום דבר, זה סוג מידע שאיש לא ייתן לו משקל. נניח שכתוב שם שהבנק אמר שלא שילמתי, אבל יש הערה שאני לא מסכים. האם אני אתן לו אשראי, רק בגלל שהוא לא מסכים? צריך לתת את פרק הזמן הסביר שהבנק יענה על השאלה, ואם באמת יש שינוי, ימחקו את זה, ואם אין שינוי, לא ימחקו את זה.

היו"ר אברהם פורז:

אדם שצריך לתת לך אשראי ואתה במחלוקת עם בנק האם פרעת או לא פרעת את החוב, כל אדם יגיד שהבנק כמובן צודק. חבל על הזמן.

טנה שפניץ:

אבל שיופיע. אני רוצה להגיד: לא קיבלתי את הארון, ולכן יש לי מחלוקת אמיתית שאני לא צריכה לשלם לפי החוזה.

היו"ר אברהם פורז :

זה צריך להופיע בדו"ח – הלקוח טוען שלא סיפקו לו את הארון.

ליהי פלדמן :

אין לזה משקל.

אתי בנדלר :

אני רוצה שזה יופיע.

היו"ר אברהם פורז :

אם ללקוח יש הערה, היא תימסר.

דוד תדמור :

נכון, כל אחד ייתן לזה איזה משקל שהוא רוצה.

דן קרני :

מה קורה במקרה שהמקור אינו מגיב?

היו"ר אברהם פורז :

גרסת הלקוח היא הקובעת. אם אני טענתי שההלוואה של הבנק הבינלאומי נפרעה, והבנק הבינלאומי לא ענה, חברת כרטיסי האשראי תמחק את ההערה שלא פרעתי את ההלוואה.

דן קרני :

לבנק הבינלאומי יש בעיה בנקודה הזאת, כי בסעיף 17 יש לו אחריות – כפי שאדוני אמר קודם – במידע לא נכון, אבל מה קורה עם לשכת ההוצאה לפועל, שהיא גוף ממשלתי, שיכול להיות שהוא לא עונה כל כך מהר ולוקח לו יותר זמן? אז תימחק ההערה שיש תיק הוצאה לפועל, ומזה אני חושש. מה יקרה אם גוף ממשלתי אחר לא יענה? לבנקים יש בעיה, הם חשופים בפני תביעות, והם נגישים בעניין הזה.

טנה שפניץ :

גם ההוצאה לפועל חשופה לתביעות.

דן קרני :

החשש שלי הוא שהגוף הממשלתי לא יענה בזמן, ואז חסר לי פריט מידע, שהוא מאד מאד חשוב.

היו"ר אברהם פורז :

ה-DRIVE העיקרי של כל הצעת החוק הזאת בא ממשרד המשפטים, בעקבות טענות גוואלט מטעם ההוצאה לפועל. לשמחתנו הרב, ההוצאה לפועל ממוחשבת. אני רוצה להאמין שגם מערכת ממשלתית, ככל שהיא בלתי יעילה, בכל זאת תהיה מסוגלת בגלל האינטרס של החוק, להפיק אינפורמציה ולהעביר אותה בצורה מסודרת. אנחנו מצד שני לא רוצים שיהיה כתוב למישהו שהוא לא פרע את כל השיקים והוא טוען שפרע.

דוד תדמור :

אז תן זמן סביר. 30 יום זה לא סביר. 60 יום או 30 ימי עסקים.

היו"ר אברהם פורז :

ברוב המקרים האינפורמציה היא נכונה, ואלה שיערערו יספרו סיפורים, אז פעם בתקופה יגיבו תוך 30 יום.

דוד תדמור :

זאת מערכת מסובכת. לא יגיבו תוך 30 יום.

היו"ר אברהם פורז :

יגיבו. לא היית פה בישיבות לאחרונה, ולא שמעת אותי אומר שכל עבודה נעשית בזמן.

דוד תדמור :

האם אפשר לבדוק מה מקובל בחקיקה בעולם בדברים האלה?

היו"ר אברהם פורז :

דוקטור תדמור, בשלב זה נחליט על 30 יום. ככל שתשכנע אותנו שבעולם הגדול, הרחב והנאור מדובר בתקופות יותר ארוכות, נשקול את העניין ונעשה רביזיה.

בסעיף 23 במחשבה שנייה, אם הלקוח רוצה לעיין, למה אי אפשר לתת לו לעיין תוך 15 יום? למה צריך לכתוב חודש? נקבע 15 יום.

דן עופר :

יש היום פרקטיקה של יחידים שנקראים "העוקצים", שמשחקים עם הוראות בנק ישראל בקשר לחשבונות מוגבלים, ובאופן מאד מתוחכם שולחים מספר חשבונות למספר בנקים, ותמיד משחקים עם תקופת המינימום ותקופת המקסימום.

היו"ר אברהם פורז :

תמיד יש לו חשבון פעיל.

דן עופר :

תמיד יש לו חשבון שמושך שיקים ללא כיסוי, ואף פעם הוא לא מוגבל. הנקודה היא שאם אחד כזה מתוחכם ישלח התנגדות על כל הנתונים שישנם במאגר שלו, הוא יוכל להמשיך לעקוץ.

דוד תדמור :

אתה יודע מה זה מזכיר? קיבלתי בקשה לפטור מכל חברות המזון לפני זמן מה. הן אמרו: תנו לנו אישור להעביר מידע על לקוחות מטרידים. שלחנו אותם למקום ממנו הם באו. היתה רשימה של מטרידים מקצועיים, ואף אחד לא ענה להם אף פעם. איזה מן דבר זה?

היו"ר אברהם פורז :

יש משהו במה שאומר מר עופר. מה נעשה אם הגנבים המקצועיים יגישו ערעורים על הכל? המערכת יותר איטית מהם, ולא מסוגלת להגיב, ואז כל ההערות שלהם יימחקו.

דוד תדמור :

החוק הזה בא לפתור בעיה של המשק ולא לתפוס גנבים.

היו"ר אברהם פורז :

השאלה היא האם אפשר יהיה לומר במקרה כזה שההערה נמחקה בגלל שלא ניתנה לה תגובה.

דן קרני :

זה יוסיף אמינות לדו"ח.

דוד תדמור :

אוסף הערות פוגע באמינות ההערות.

דן קרני :

אם בנק ישראל לא יענה תוך 30 יום מסיבה כלשהי, ההערה נמחקת.

היו"ר אברהם פורז :

אני גם מוטרד מ-ABUSE. אם בתום לב מישהו יאמר שהיתה לגביו טעות, אני מבין, אבל מה אם כל אלה יערערו?

דוד תדמור :

אז יהיו 60 הערות שעל כל דבר שאמרו נגד מישהו, הוא יאמר שזה לא נכון. אם אדם אמר פעם אחת לא נכון ויש לו רקורד אשראי טוב, יתנו להערה שלו משקל. אם יש לו רקורד אשראי לא טוב והוא כל הזמן מגיב שההערות לא נכונות, לא יתנו לדבריו משקל.

היו"ר אברהם פורז :

האמת צריכה להיאמר : ההערה נמחקה בהיעדר תגובה.

אתי בנדלר :

אם אני לקחתי הלוואה בבנק טפחות, לצורך זה צריך להיות כתוב שבנק טפחות טוען שאני חייבת, אבל אני אומרת שזה לא נכון, ואין תגובה. זאת אומרת שזה לא למחוק את השורה הזאת שיש לי חוב, זה משהו אחר.

היו"ר אברהם פורז :

אני מדבר על כל האינפורמציה שהיתה טענה ואת כפרת בה, והעבירו אותה לתגובתם והם לא ענו.

אתי בנדלר :

זאת אומרת שלא מקבלים את גרסת הלקוח ולא מוחקים את השורה הזאת.

דוד תדמור :

אין משמעות למחיקה בתנאים האלה.

אתי בנדלר :

המשמעות היא שתירשם הערה שמוסר המידע לא הגיב.

היו"ר אברהם פורז :

במקרים שאת חלקת על מה שכתוב ולא התקבלה תגובה, יירשם שהיתה אינפורמציה כזאת, את חלקת עליה ולא הגיבו. העובדה שיחליטו לתת אשראי, בסדר. אלה העובדות, שיעשו איתן מה שרוצים.

דוד תדמור :

האם לא תוכל למחוק את זה משם אף פעם? זה לא הגיוני.

היו"ר אברהם פורז :

אם למשל הבנק אומר שהלקוח צודק, זה נמחק לגמרי. אם הבנק לא עונה, זה נשאר באוויר.

לאה ורון :

דוד תדמור, מדובר על כך שמקור המידע לא מגיב.

היו"ר אברהם פורז :

מה הטענה? הלקוח טוען שיש לגביו אישום שהוא לא נכון, ושטוענים שהוא לא פרע הלוואה שהוא כן פרע. אם במשך 30 יום לא הגיעה תגובה, נשארת בינתיים טענת הלקוח. אם ביום ה-40 הגיעה התשובה מהבנק שהלקוח צודק, ההערה תימחק.

מיכאל הרצברג :

ואם הגיעה הערה שהלקוח לא צודק?

היו"ר אברהם פורז :

אם הוא לא צודק, חברה כזאת צריכה למסור את האינפורמציה שהבנק טוען שהוא לא שילם והוא עומד על כך שהוא לא שילם.

טנה שפניץ :

בדו"ח לא מחקו את ההערה.

אתי בנדלר :

אז בעצם אתה אומר שמקור המידע לא מגיב תוך 30 ימים, וכל עוד הוא לא מגיב, תירשם הערה שמוסר המידע לא הגיב.

טנה שפניץ :

ואנחנו משאירים לך את הזכות לשכנע אותך ש-30 יום זה לא מספיק זמן. צריך לעשות את זה ברצינות. צריך לבדוק את זה כמו שצריך. זאת עסקה שלפעמים קשורה גם למישהו אחר.

אתי בנדלר :

טנה שפניץ, ההערות שלך נכונות כל עוד היושב ראש החליט ששורת המידע הזאת תימחק. עכשיו היא נשארת. כל מה שכותבים אחרי 30 ימים זה שיש מחלוקת ועדיין אין תשובה.

היו"ר אברהם פורז :

אחרי 30 ימים כותבים: יש טענה של בנק טפחות שהלקוח לא פרע הלוואה. הלקוח כפר באשמה, והבנק לא הגיב תוך 30 יום לטענת הלקוח.

טנה שפניץ :

אבל אתה עושה עוול ללקוח, כי הבנק פשוט לא הספיק לבדוק.

היו"ר אברהם פורז :

מצדי, שהלקוח יתבע את הבנק.

אלן זיסבלט :

אם בכל זאת יהיה כתוב שהבנק לא הגיב, הציבור יחשוב שהוא צודק והלקוח לא צודק. הבנק חייב לבדוק את זה, כי זה חומר חשוב. אני מוכן לתת 60 יום, אבל אחרי 60 יום זה יימחק.

היו"ר אברהם פורז :

יש לי אליך שאלה, מר זיסבלט. אם אני לקחתי הלוואה בבנק לאומי ופרעתי אותה, משום מה באופן מוטעה זה השתרבב לדו"ח וכתבו שלא פרעתי אותה. אם פנו לבנק לאומי ונתנו לו את כל הזמן שבעולם, והוא לא הודיע על תיקון, האם יש לי עילת תביעה נגדו על כך שנגרמו לי עוול ונזק?

דוד תדמור :

האם אתה יודע כמה קשה להוכיח את הנזק? לא זו בלבד שאתה צריך להוכיח שהוא לא מסר ושהחזרת את ההלוואה, אלא אתה צריך להוכיח שנגרם לך נזק. אתה צריך להוכיח שזה היה היסוד בדו"ח האשראי שלך שבגללו לא קיבלת אשראי, ואתה צריך להוכיח את הנזק שנגרם לך בגלל אי קבלת האשראי. אתה תוכל לפרנס את 53% עורכי הדין שעברו את בחינות הלשכה שלשום, אבל הרבה תועלת לא תצא מזה.

אני במעמד של ארגון צרכנים רוצה להגיד שיש טעויות בעולם העסקי, ולבוא ולומר שבגלל שמוסד עסקי טעה – ובנקים טועים הרבה, לא צריך להחזיק מהם מה שהם אינם – הרקורד הזה לעולם יהיה שם ומישהו ייחס לו חשיבות, לא יעזור מה שאתה תגיד. אם יש מודל, אני עובד על פי מקדמי סיכון, ואם זה שם, תיחוס לזה משמעות. תן זמן סביר לענות, ואם הוא לא ענה, תמחק.

היו"ר אברהם פורז :

כאחד שיש לו 50 שיקים בלי כיסוי בכל מיני מקומות, הוא יגיש 50 ערעורים, יפנו אליהם והוא ישגע את המערכת.

דוד תדמור :

אבל אתה לא בונה את המערכת הזאת ל-2,000 האנשים שישגעו אותה, אלא בונה אותה ל-6,000,000 אזרחי ישראל שרוצים לקבל אשראי זול מהרבה מקומות, וגנבים תמיד יהיו. לא עבורם בונים את המערכת.

היו"ר אברהם פורז :

אני מבקש להשאיר שיקול דעת בידי המנהל, שתהיה לו סמכות למחוק זאת, אם חלפו 60 ימים ולא ניתנה תשובה.

פרדי וידר :

כל מי שהיתה לו פעם סמכות, יודע שהוא לא יידע מה לעשות עם זה.

דוד תדמור :

תן לו סמכות, אבל תחייב אותו להשתמש בה.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא רוצה ליצור עבור כל הגנבים את המנגנון הזה שבעזרתו יוכלו לשגע את המערכת.

טנה שפניץ :

צריך לבדוק את זה כמו שצריך. מה פתאום אנחנו כל כך ממהרים? 2000 שנה זה לא קיים, ועכשיו מכניסים את זה ודורשים את זה? צריך לתת אפשרות לבדוק בהוצאה לפועל ובפשיטות רגל. מה קרה?

אתי בנדלר :

בואו נשאיר כרגע את ההחלטה שלך כפי שקיבלת – 30 ימים, ונשאיר אפשרות לפתוח את זה מחדש, אם יביאו מידע נוסף.

טנה שפניץ :

אנחנו רוצים 60 ימים ואפשרות לפתוח את זה מחדש.

היו"ר אברהם פורז :

ואם יהיה ABUSE ומישהו יגיש ערעורים על כל ההחלטות?

דוד תדמור :

לא יתנו לו קרדיט. אם אתה מגיש ערעור על כל החלטה, המודל לא ייתן לך קרדיט. קשה לעשות ABUSE. זה עסק מתוחכם. אם יש לך ערעור על כל החלטה והערעורים שלך לא מוצדקים, כתוב: לא החזיר חוב, יש ערעור וכך הלאה. לא ייתנו משקל לערעור הזה.

היו"ר אברהם פורז :

לא, אבל זה נמחק.

דוד תדמור :

זה נמחק, אם לא התקבלה תגובה. למה שלא תתקבל תגובה?

אתי בנדלר :

נשארת הערה כל עוד אין תגובה.

היו"ר אברהם פורז :

אני מוכן ללכת לקראתכם שבתום 60 הימים ההערה תימחק.

אתי בנדלר :

כלומר, אחרי 30 ימים הערה, ואחרי 60 ימים מחיקה.

סעיף (ד) אומר שאם תוקן דו"ח, צריך לשלוח אותו למי שקיבל את הדו"ח הזה במשך שישה חודשים שקדמו לשינוי. השאלה היא האם יש לי זכות כלקוח לפנות ולומר: אני מבקשת שתשלחו את זה גם לויזה כ.א.ל. הם קיבלו את הדו"ח אמנם לפני תשעה חודשים, אבל הם דחו את בקשתי.

טנה שפניץ :

שלחי את, למה את צריכה שהם ישלחו?

אלן זיסבלט :

תשלחי להם את הדו"ח המתוקן.

יהודה לנדא :

בסעיף (ב) לאחר התיקון יש חובה להודיע ללקוח. לדעתי, יש להוסיף את החובה הזאת גם בסיפא סעיף (ד).

היו"ר אברהם פורז :

אין בעיה, אנחנו תמיד נודיע ללקוח.

לאה ורון :

למה צריך את המילה "האפשרי" בסוף סעיף (ב)? אפשר לכתוב "ויודיע על כך ללקוח בהקדם" בלי המילה "האפשרי".

אתי בנדלר :

הוא יכול להגיד שלא התאפשר לו בחודש האחרון.

דוד תדמור :

אולי כדאי לכתוב "תוך 30 יום". בדרך כלל זה יותר נוח.

אתי בנדלר :

לא, תכתוב "בהקדם".

ליהי פלדמן :

אני ממשיכה לקרוא :

"ערעור על
25,
החלטת בעל
רשיון
היו"ר אברהם פורז :

26. לקוח הרואה עצמו נפגע ממעשה או מחדל של בעל רשיון לפי סעיף
רשאי לערער לבית משפט השלום."

האם אנחנו קובעים מקום ששר המשפטים יתקין תקנות על דרכי הגשת ערעורים? זה לא הליך אזרחי, זה לא הליך פלילי, אולי מנהלי. אני לא רוצה כרגע להתעסק עם זה. תוסיפי בסוף הוראה, ששר המשפטים יתקין תקנות בדבר הערעור וכו'.

טנה שפניץ:

רשאי להתקין.

היו"ר אברהם פורז:

רשאי פירושו חייב.

ליהי פלדמן:

יש בסעיף 38.

אתי בנדלר:

האם לא ראוי להסדיר במבנה הזה של החוק לגבי הלקוח שטוען כנגד מוסר המידע שהמידע איננו נכון?

דוד תדמור:

בית משפט יקבע.

אתי בנדלר:

איזה בית משפט? כתוב כאן "לקוח הרואה עצמו נפגע ממעשה או מחדל של בעל רשיון", לא כתוב כאן של מוסר מידע לבעל רשיון.

טנה שפניץ:

זה לא ערעור, אלא תביעה רגילה.

היו"ר אברהם פורז:

הוא פשוט מבקש ממנו למחוק או לשנות את הרישום.

מירון הכהן:

אני הייתי מציע אולי לחשוב על מודל כמו שקיים לגבי חברות ביטוח, שם למשרד המפקח על הביטוח יש אפשרות לערער על הכרעות מסוימות.

גלית אבישי:

הליך משפטי זה הליך ארוך מאד, ואנחנו מנסים לצמצם את הנזק.

טנה שפניץ:

מירון הכהן, זה לא עובד בשום מקום.

היו"ר אברהם פורז :

מר הכהן, אני לא יודע אם אתה מודע לזה בתור עובד מדינה בכיר, שיש רפורמה לפי מסקנות ועדת אור, שתקל מאד את העומס על בית משפט השלום.

ליהי פלדמן :

"עוולה בניזיקין 27. מעשה או מחדל של בעל רשיון, או של מקבל דו"ח אשראי מבעל רשיון בניגוד להוראות חוק זה, הוא עוולה בניזיקין, והוראות פקודת

הנזיקין

[נוסח חדש], יחולו עליו, בכפוף להוראות החוק הזה."

יצחק קמחי :

צריך להוסיף פה גם את מוסר המידע.

דוד תדמור :

יש לי הערה לנוסח שתפתור את הבעיה. זה לא שהמעשה או המחדל הוא עוולה בניזיקין. הפרה של הוראה מהוראות החוק דינה כדין עוולה בניזיקין, ויחולו עליה הוראות חוק זה.

יצחק קמחי :

ולהוסיף גם את מוסר המידע.

דוד תדמור :

אמרנו שלא צריך, אם כתוב: הפרה של הוראה מהוראות חוק זה דינה כדין עוולה בניזיקין, הכל הפרה.

יהודה לנדא :

דוקטור תדמור, כל הפרה של חובה חקוקה היא עוולה בניזיקין.

דוד תדמור :

אתה צודק, ובכל זאת יש הוראות על הפרת חובה חקוקה שהן - -

אתי בנדלר :

"מעשה או מחדל... בניגוד להוראות חוק זה", אבל זה לא משנה.

היו"ר אברהם פורז :

לפי הנוסח הזה זה בסדר.

אתי בנדלר :

זה לא סתם מעשה או מחדל של בעל רשיון, כתוב "מעשה או מחדל... בניגוד להוראות חוק זה".

דוד תדמור :

איפה כתוב?

אתי בנדלר :

בשורה השנייה.

דוד תדמור :

חסר פסיק, אבל בכל זאת עדיף לכתוב שדין הפרת הוראה מהוראות החוק כדין עוולה
בנזיקין.

היו"ר אברהם פורז :

עדיף.

יהודה לנדא :

דוקטור תדמור הביע קודם את ספקותיו לגבי היכולת של הנפגע להוכיח את נזקו. האם
אין פה מקום לשקול את האפשרות לקבוע איזשהו סכום קצוב, שיהווה איזשהו מינימום אם הוכח
שנגרמה עוולה ולא הוכח שיעור הנזק?

היו"ר אברהם פורז :

אם זה לשון הרע - -

יהודה לנדא :

אם זה לשון הרע - זה לשון הרע.

היו"ר אברהם פורז :

אם אני עשיתי אתך עסקה בעבר, ואני דיווחתי לחברה כזאת שכל השיקים שלך חזרו ולא
עמדת בתשלום והכל שקר, אני חב כלפיך בלשון הרע, לא?

יהודה לנדא :

אין ספק שכן.

ליהי פלדמן :

28. (א) היה לרשם יסוד סביר להניח כי אדם עשה אחד מאלה,
רשאי

הוא להטיל עליו עיצום כספי בשיעור הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(1)
לחוק העונשין.

היו"ר אברהם פורז :

כמה כסף זה בסעיף 61(א)(1)?

ליהי פלדמן :

9,600 שקל.

היו"ר אברהם פורז :

האם זה סכום קצוב?

טנה שפניץ :

קצוב.

טנה שפניץ :

הסתכל על המדרג כולו. חלק מהדברים מאד קלים, ולא צריך להשתגע.

ליהי פלדמן:

"(1) עסק ללא אישור בעיסוק נוסף בניגוד להוראות סעיף 6;

(2) לא דיווח לרשם, לפי הוראות סעיף 8, על שינוי בפרט שנמסר לפי הוראות סעיף 5".

היו"ר אברהם פורז:

מה זה סעיף 5?

ליהי פלדמן:

תנאי רשיון.

היו"ר אברהם פורז:

מה העיצום הכספי פה?

אתי בנדלר:

9,600 שקל.

היו"ר אברהם פורז:

זאת בדיחה.

ליהי פלדמן:

אבל זה על אי דיווח.

דוד תדמור:

זאת ענישה מנהלית ללא משפט, שלא שוללת את האחריות הפלילית של אדם ואת היכולת להגיש כתב אישום. צריך לזכור מה זה. כמו בחוק החברות, אנחנו לא באים להעניק לרשם את האפשרות להטיל קנסות של עשרות אלפי או מאות אלפי שקלים. זאת איזושהי סנקציה שאומרת שאם אתה מתרשל כעניין שבשגרה, זה יעלה לך כל פעם 9,600 שקל, אבל זה לא שולל את העובדה שאם מישהו נניח הקים עסק כזה בלי רשיון, יגישו נגדו כתב אישום והוא יעמוד לדין.

היו"ר אברהם פורז:

בכל זאת סכום של 9,600 שקל נראה לי נמוך מאד.

טנה שפניץ:

אבל זה בסך הכל על אי דיווח. יכול להיות שהכל מאה אחוז בסדר, רק שהוא לא דיווח.

היו"ר אברהם פורז:

האם אכפת לכם שזה יהיה כפל הסכום?

טנה שפניץ:

כן, אכפת לנו. עשינו את זה כפשרת ביניים.

יהודה לנדא:

אני חייב להפנות את תשומת הלב לזה שסעיף 24 לפני שהוא נמחק, הופיע פה בתור נושא לעיצום כספי, מה שמוכיח את החשיבות שכותב המסמך הזה ראה על הצורך להודיע לאנשים על העובדה שמוסרים לגביהם מידע.

דוד תדמור:

המנגנון של עיצום כספי עוד לא נוסה, ואני לא חושב שנקבע לפיו עד היום אפילו קנס אחד במדינת ישראל.

טנה שפניץ:

לא, בחקלאות מפעילים את זה די הרבה.

דוד תדמור:

ממתי? חודשיים.

טנה שפניץ:

לא.

דוד תדמור:

זה נכנס כדבר רווח יותר ממש בזמן האחרון. זה בסך הכל פקיד שלוקח לך כסף בלי משפט, זה לא דבר טריוויאלי.

טנה שפניץ:

אין ניסיון גדול. לא צריך להיסחף.

היו"ר אברהם פורז:

אבל בכל העיצומים הכספיים האלה, אם האישום לא מוצדק, אתה רשאי לא להסכים.

דוד תדמור:

האם אתה יודע כמה עולה ההליך המשפטי לערער על הסכום של 9,600 שקל? הרבה יותר מ-9,600 שקל. זה בעצם נותן כוח לפקיד לקחת את הכסף כמעט בלי הגבלה. זה לא בסדר.

טנה שפניץ:

בואו נעשה גם מדרג מסוים. אז האיש לא דיווח, הכל בסדר והוא רק לא דיווח, אז מה אתה רוצה לעשות לו? הוא לא דיווח, בסדר – הוא ישלם 10,000 שקל.

דוד תדמור:

אם הוא לא שלח דו"ח תקופתי, צריך לשלם 9,600 שקל. צריך למחוק את סעיף 28(א)(5).

אתי בנדלר:

אבל לעומת זאת בסעיף (ב), צריך להוסיף את סעיף 23 ואולי לקבוע אפילו קנס גבוה יותר, זאת אומרת: אם החלטת לפטור את בעל הרשיון ממסירת דו"ח תקופתי, אנתנו רוצים לפחות שהחובה להעביר את הדו"ח הראשון - -

אלן זיסבלט:

פרסום.

אתי בנדלר :

- - נכון, זה אפילו לא דו"ח ראשון. אני חושבת שראוי שתהיה סנקציה הרבה יותר חריפה, כשאני מבקשת זכות עיון כשדוחים אותי בקש.

דוד תדמור :

זאת סנקציה בלי משפט. אל תתנו לפקידים יותר מדי כוח לקחת יותר מדי כסף בלי משפט.

אתי בנדלר :

כשלא נותנים לי לעיין?

דוד תדמור :

כן, משום שמי שמטיל את הסנקציה זה לא בית משפט ולא תובע ולא שופט. מי שמטיל את הסנקציה זה פקיד, שיכול להיות מוצלח ויכול להיות מאד לא מוצלח, ויש גבול לכוח שאפשר לתת לו.

אתי בנדלר :

אם לא נותנים לי לעיין, מסכלים את כל האפשרות שלי להגיב על דו"ח ולבדוק, ועלולים לגרום לי נזקים אדירים. אני חושבת שזאת אחת מההוראות החשובות ביותר בחוק.

דוד תדמור :

אז תגידי שבית משפט יפסוק על זה קנס יותר גדול, אבל אל תתני לפקיד את היכולת לעשות את זה.

גלית אבישי :

חייבים להעניק את הסמכות לרשויות. לדעתי, זה סביר מאד להכניס לפה גם סעיף 23.

דוד תדמור :

כן, אבל לא להגדיל את הסכום. גם כך מדובר ביותר מדי כסף. ממתי את פיתחת אמון גדול בפקידות?

גלית אבישי:

אין לי, אבל נראה לי שזה המוצא היחיד שיש לנו.

יוסף ברג:

אולי אפשר לקחת בהשאלה את המנגנון שיש בחוק הגנת הצרכן, שמאפשר לאחר התיקון האחרון קנס מאד משמעותי של מיליון וחצי שקל, ולהגיד שגם תהיה כאן אפשרות - -

דוד תדמור:

בית משפט מטיל אותו, לא הממונה על הגנת הצרכן. בית משפט יכול להטיל הרבה כסף, תן לו שיקול דעת. הוא יכול אגב, לפי חוק העונשין יש אופציות שונות לקנסות, לא רק לפי סעיף 61(א)(1). אל תהפוך פקידים לשופטים, הם לא יודעים לעשות את זה.

היו"ר אברהם פורז:

מי שלא מוסר זכות עיון, זה שוב עיצום כספי באותו סכום.

דוד תדמור:

מי שמבקר אצל הפקיד במשרד כל יום זה הם, לא הלקוח. צריך לזכור את הדברים האלה.

יצחק קמחי:

יש לי הצעה בכיוון של מה שאתי בנדלר אומרת, אולי בצורה של עבירה נמשכת. אם לא נמסר המידע תוך תקופה ואם לא הוגש עדיין כתב אישום וכו', העבירה עדיין נמשכת ויוטל קנס נוסף של אותם 9,600 שקלים, וזה יהפוך למשהו יותר מרתיע.

גלית אבישי:

זה מה שיש בחוק הגנת הצרכן.

דוד תדמור:

בית משפט מטיל את זה, לא פקידים.

היו"ר אברהם פורז:

אני מניח שהסנקציה האמיתית תהיה תביעות אזרחיות שיוגשו ותביעות נזיקין.

היו"ר אברהם פורז:

מה זה אומר "אדם פעל בניגוד להוראות סעיף 22"?

טנה שפניץ:

סעיף 22 מדבר על כך שלא ניתן לו אשראי, למרות שזה לא היה מוצדק בנסיבות העניין.

היו"ר אברהם פורז:

"היה לרשם יסוד סביר להניח כי אדם פעל בניגוד להוראות סעיף 22". מה זאת אומרת? מה הוא עשה?

טנה שפניץ:

אתה באת אליו והוא לא נתן לך אשראי, כי הוא הסתמך על דו"ח אשראי לא נכון, ישן, לא מעודכן.

היו"ר אברהם פורז :

זאת אומרת מישהו שפעל על סמך דו"ח אשראי ישן.

טנה שפניץ :

למשל.

היו"ר אברהם פורז :

איך אתה יכול לדעת בכלל על מה הוא הסתמך?

דן קרני :

יש פה פקיד שיצטרך לשמוע ראיות ויצטרך להחליט על מהימנות גרסה. זה נראה לי בלתי אפשרי. יבוא נותן האשראי ויגיד שלא נתן את האשראי לא בגלל הדו"ח, אלא בגלל מידע אחר כלשהו, והפקיד יצטרך להחליט למי הוא מאמין.

היו"ר אברהם פורז :

רשום מחצית הקנס, זה מחצית מהסכום של 9,600 שקל.

דוד תדמור :

אבל אין לו כלים לברר את זה. איזה כלים יש לאדם הזה להשוות בין גרסאות, לבדוק למה האשראי לא ניתן, אם הוא לא ניתן בגלל הדו"ח או מסיבה אחרת ולעשות את הבירור העובדתי הזה? הרי זה מטיל עליו גם חובה. יש עליו חובה מנהלית לבצע, אם יש לו סמכות לעשות. מי ייתן לו תקציב? מי ייתן לו כוח אדם? זה סתם לכתוב את הדברים האלה.

דן קרני :

או שהוא יחליט בלי לשמוע ראיות. מאיפה יש לו מיומנות לזה?

דוד תדמור :

יש בית משפט, רבותיי.

היו"ר אברהם פורז :

בואו נרד מזה. גם לי נראה שאין אפשרות אמיתית.

ליהי פלדמן :

<p>29. העיצום הכספי יהיה לפי סכומו המעודכן ביום הדרישה לתשלומו ; ואם הוגש ערעור ובית המשפט הדן בערעור הורה על עיכוב תשלומו – לפי סכומו המעודכן ביום ההחלטה בערעור.</p>	<p>”עדכון סכום העיצום הכספי</p>
--	---------------------------------

- דרישת העיצום הכספי ותשלומו
30. עיצום כספי ישולם, לפי דרישת הרשם, בתוך 30 ימים מיום קבלתה; הדרישה תוצא לאחר שהודע למי שאליו נועדה על הכוונה להוציאה, וניתנה לו הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיו.
- הפרשי הצמדה וריבית
31. לא שולם העיצום הכספי במועד, יתווספו עליו, לגבי תקופת הפיגור, הפרשי הצמדה וריבית כמשמעותם בחוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א – 1961 (להלן – הפרשי הצמדה וריבית).
- גביה
32. העיצום הכספי ייגבה לאוצר המדינה ועל גבייתו תחול פקודת המסים (גביה).

דוד תדמור:

פקודת המסים (גביה) אומרת שאם הוא פשט רגל, העיצום הזה ילך לאוצר המדינה לפני שהעובדים יקבלו כסף ולפני שהצרכנים והנושים יקבלו כסף.

ליהי פלדמן:

- "שמירת אחריות פלילית
33. (א) אין בהוראות סעיף 28 כדי לגרוע מסמכותו של תובע להגיש כתב אישום כאמור בסעיף 35(ד) או (ה) בשל ההפרה, אם הוא סבור שהנסיבות מצדיקות זאת מטעמים שיירשמו.
- (ב) הוגש נגד אדם כתב אישום על עבירה לפי סעיף 35(ד) או (ה) לא יחויב בשלה בתשלום עיצום כספי, ואם שילם, יוחזר לו סכום העיצום בתוספת הפרשי הצמדה וריבית, מיום תשלומו ועד יום החזרתו."

דוד תדמור:

צריך לכתוב אחרי "בתוספת הפרשי הצמדה וריבית", "כמשמעותם בחוק ריבית והצמדה".

אתי בנדלר:

יש הגדרה בסעיף 31.

ליהי פלדמן:

- "ערעור על השלום. עיצום כספי
34. (א) על דרישה לתשלום עיצום כספי ניתן לערער בפני בית משפט
- (ב) הערעור יוגש בתוך 30 ימים מיום שהודע למערער על הטלת העיצום הכספי.
- (ג) אין בערעור כדי לעכב את תשלום העיצום הכספי אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת.
- (ד) התקבל הערעור, יוחזר סכום העיצום הכספי ויתווספו עליו הפרשי הצמדה וריבית, מיום תשלומו ועד יום החזרתו.

היו"ר אברהם פורז:

איך הוא יכול לקבל הוצאות משפט? למה לא כתבתם שזה ייקבע בתקנות, ובזה גמרנו את העניין?

טנה שפניץ:

לא חשוב, זה הדגם שמועתק.

היו"ר אברהם פורז:

בסדר.

ליהי פלדמן:

אני ממשיכה לקרוא: "(ה) על החלטת בית המשפט בערעור ניתן לערער ברשות.

עונשין 35. (א) מי שעשה אחד מאלה, דינו – מאסר חמש שנים:
(1) גילה מידע בניגוד להוראות סעיף 19".היו"ר אברהם פורז:

מה זה סעיף 19?

ליהי פלדמן:

שמירת סודיות.

דוד תדמור:

מה, זה פשע?

טנה שפניץ:

לפני שאתם מזדעזעים, גם אני לא הייתי מכניסה חמש שנים, אלמלא זה לא היה כך בחוק הגנת הפרטיות. פה לא מתקבל על הדעת שמהו יהיה פחות מפרטיות, כי פרטיות רק שומרים, ופה גם שומרים וגם מוסרים.

דוד תדמור:

אפשר לתקן באותה הזדמנות את חוק הגנת הפרטיות. האם מדובר בפשע?

היו"ר אברהם פורז:

זה לא פשע חמור.

טנה שפניץ:

חמש שנים זה הרבה, אני מודה.

יהודה לנדא:

זה יכול לגרום להתמוטטותו של אדם.

היו"ר אברהם פורז:

הבעיה היא שמרוב שאנחנו מחוקקים סעיפים כאלה, בסוף אפילו לא נותנים שקל קנס.

יהודה לנדא:

אז בואו נקבע עונש מינימום.

היו"ר אברהם פורז:

זה לא בבית ספרנו.

דוד תדמור:

על הפעלת שירות אשראי ללא אישור מדובר בשנה, אבל על מסירת מידע כשהמסכן התרשל, מדובר על חמש שנים בכלא?

היו"ר אברהם פורז:

לא משנה, בואו נלך הלאה, אם נקבע חמש שנים – חמש שנים. אף אחד לא יישב חודש, תהיה רגוע.

ליהי פלדמן:

"(2) כלל בדו"ח אשראי מידע בניגוד להוראות סעיף 16."

דוד תדמור:

האם שנה בכלא זה לא איום מספק?

אתי בנדלר:

כשכתוב חמש שנים, יש סיכוי שאולי יקבלו עבודות שירות לתקופה של שישה חודשים מלאים.

דוד תדמור:

יש לזה הרבה השלכות. כשתיקנו בחוק ההגבלים העסקיים משלוש לחמש שנים, זה היה רק לעבירה בנסיבות מחמירות ואחרי דיון מאד ארוך בתיקון ובהשלכותיו, ועם כל הכבוד, יש שם כמה דברים שגונבים את הציבור יותר מזה.

היו"ר אברהם פורז:

אבל אתה מבין דוקטור תדמור, שלמרות שאתה צודק, המסר שיכול לצאת מפה זה שאנחנו מקלים ראש בהגנת הפרטיות, ובהזדמנות זאת הפרטיות היתה למרמס.

אתי בנדלר:

זאת דרך לאזן את הפגיעה המהותית מאד בפרטיותו של אדם כאן.

היו"ר אברהם פורז:

גברת דלית דרור, האם בחוק הגנת הפרטיות ניתן להגיש קובלנה פלילית פרטית?

דוד תדמור:

בטח שכן.

היו"ר אברהם פורז:

האם אני יכול לתבוע מישהו בבית משפט ולהכניס אותו לכלא לחמש שנים?

דוד תדמור :

העבירה על הגנת הפרטיות זה על מי שהיה אחראי על מאגר מידע ואחר כך גילה מידע ממאגר המידע, זאת לא סתם פגיעה בפרטיות. פגיעה בפרטיות דינה לא חמש שנים מאסר, אלא מי שאחראי על מאגר מידע, ואחר כך השתמש במידע למשהו אחר – על זה דינו יהיה חמש שנים מאסר.

דלית דרור :

אם כי המגמה היא לבטל את זה בכלל.

דוד תדמור :

באים להעביר את הסיפור הזה מפלילי למנהלי ולא להפוך את הכל לפלילי, אז בגלל הרעיון של קונסיסטנטיות כששם היה לא טוב, גם פה צריך לעשות זאת?

דלית דרור :

חבר הכנסת פרוז, היה בחוק הגנת הפרטיות עד 1996 שנת מאסר. הכנסת כפתה עלינו חמש שנים, בגלל רצון לקוהרנטיות עם חוק האזנת סתר.

דוד תדמור :

אנחנו מצמידים את החוק הזה לחוק הזה לחוק הזה.

דלית דרור :

פה זאת עבירה בדיוק כמו בסעיף 2 ובסעיף 16 בחוק הגנת הפרטיות.

דוד תדמור :

חמש שנים על זה?

טנה שפניץ :

די, באמת, כשהראשון ייכנס לחמש שנות מאסר, אני מתחייבת לתקן את זה.

דוד תדמור :

לדעתי, לחוקק חמש שנים זה בלתי אחראי, ואני מציע לוועדה לא לעשות את זה, אם מדובר באחידות או לא באחידות.

דלית דרור :

אבל יהיה פה מסר להחשיב זאת כעבירה שונה מהעבירה של הגנת הפרטיות, כשזאת בדיוק אותה העבירה.

טנה שפניץ :

לא, זה יותר חמור.

דלית דרור :

אני מסכימה שבחוק הגנת הפרטיות העונש חמור מדי, ורצוי שתהיה קצת אכיפה.

היו"ר אברהם פרוז :

האם בחוק הגנת הפרטיות מישהו אחד אי פעם נשפט למאסר בפועל והועמד לדין?

דלית דרור:

אתה מעלה נקודה קשה. החוק לא נאכף, ואין פיקוח. בזה צריך להתמקד.

דוד תדמור:

אז למה לחוקק חמש שנים?

אתי בנדלר:

אתה לא יכול להעביר מסר שאנחנו רואים את זה פחות בחומרה.

דוד תדמור:

מה יש? האם שלוש שנים זה מעט?

דלית דרור:

אם אנחנו נעשה פה תיקון עקיף לחוק הגנת הפרטיות, פה יהיו שלוש שנים ושם חמש שנים, זה יהיה נושא חדש. אנחנו לא יכולים לעשות את זה. כרגע אנחנו אנוסים על ידי חוק הגנת הפרטיות. זאת בדיוק אותה העבירה.

היו"ר אברהם פורז:

האם בחוק הגנת הפרטיות אי אפשר להגיש קובלנה פלילית פרטית בכלל?

דוד תדמור:

זאת ממש לא אותה העבירה, ואם ממילא חלה עליה גם עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות, לא צריך בכלל עבירה פלילית נוספת כאן. ואם זאת עבירה אחרת, האמירה ששם זה כך ולכן גם פה זה צריך להיות כך, נראית לי משונה. שם הצמידו את זה בגלל חוק, ואנחנו הופכים את כל מערכת החקיקה הפלילית לאיזו מערכת הצמדות משונה עם ענישה שאיש לא אוכף אותה.

טנה שפניץ:

אלי"ף, פה זה הרבה יותר חמור מפרטיות, כי גם מוסרים, לא רק שומרים.

היו"ר אברהם פורז:

כן, אבל גם שם זה אבסורד, אז חייבים ללכת בעקבות האבסורד?

טנה שפניץ:

מסירת דו"ח אשראי לא נכון וגרימת נזק רציני מאד לאנשים – לא נורא כל כך אם ייחשבו פשע.

היו"ר אברהם פורז:

יש סעדים אזרחיים ויש פיצויים וכו'.

טנה שפניץ:

אבל זה לא מעשי.

דוד תדמור:

הרי הפשע לא מעשי, איש לא אוכף אותו. סעדים אזרחיים זה הדבר היחיד שעובד.

היו"ר אברהם פורז :

נניח שהגברת בנדלר עוזבת את הכנסת ומחליטה למצוא עבודה במשרד עורכי דין. כאשר מצלצלים אליי ושואלים עליה, אני אומר: היא היתה מתחת לכל ביקורת, ואני מספר שהיתה פה קופה קטנה שיום אחד נעלמה. אלה דברים איומים. אני לא יכול לשאת את הרעיון שיש חקיקה מחמירה, ואין תיק אחד.

דלית דרור :

אנחנו לא מתווכחים. אנחנו מבקשים עכשיו מוועדת החוקה, חוק ומשפט כלים.

היו"ר אברהם פורז :

המגמה שלי היא דווקא כן לתת לנפגע להגיש קובלנות פליליות פרטיות, כי הנפגעים הם היחידים שייכלו עד הסוף, שלא כמו בפרקליטות שם שוכבים תיקים שלא מעניינים אף אחד.

טנה שפניץ :

זה גם לא נכון, כי בקובלנה הפרטית כל מה שעושים זה להשתמש בזה כדי להשיג פשרה, להוציא קצת כסף ואחר כך - -

היו"ר אברהם פורז :

גם זה טוב, ובלבד שהעברין נענש, ואם הוא נענש בכיס, זה מצוין.

דוד תדמור :

כתוב פיצויים עונשיים, אתה לא צריך קובלנה פלילית. לא צריך לעשות פלילי מכל דבר.

היו"ר אברהם פורז :

בהתחשב בכל הדברים האלה, אנחנו נקבע שלוש שנים. לפי דעתי, מספיק לכתוב שלוש שנים.

יהודה לנדא :

אבל זה איזשהו מסר שגורם לאנשים לחשוב שהפגיעה היזומה בפרטיות - -

היו"ר אברהם פורז :

איש לא קורא ומשווה את החוקים, מלבד מי שעושה עכשיו מסטר באוניברסיטה. הוא יעשה את זה בעבודה שאיש לא יקרא אותה, מלבד המנחה שלו.
יהודה לנדא :

מחר בבוקר יהיה שופט שיכתוב פסקי דין ויכתוב את זה.

היו"ר אברהם פורז :

אין תיקים.

יהודה לנדא :

אנחנו מוציאים פה איזשהו שד מבקבוק.

היו"ר אברהם פורז :

נא לרשום שבנאום אני אומר שהעניין הוא חמור מאד, ואנחנו מבקשים מבתי המשפט להחמיר, שכן אנחנו רואים בזה עוון חמור.

גלית אבישי :

אולי אפשר לאפשר פה גם קובלנה פרטית?

טנה שפניץ :

לא. כל המגמה היא הפוכה.

היו"ר אברהם פורז :

להגיד לך את האמת? אני מאד בעד.

גלית אבישי :

גם אני מאד בעד, ואני חושבת שמן הראוי להפעיל את האופציה הזאת.

היו"ר אברהם פורז :

אבל אני לא הייתי רוצה כרגע לפתוח את היריעה. האלטרנטיבה היא התביעות האזרחיות והפיצויים הגבוהים.

גלית אבישי :

כן, אבל יש משהו בהרתעה של קובלנה פרטית.

דוד תדמור :

צריך לייחד זאת לדברים המעטים החמורים : לעשות הסדרים מוסכמים, להטיל עיצומים מנהליים, ולא כדי להגדיל את מספר העבירות הפליליות, אלא כדי להפוך את זה לאפקטיבי יותר מחוץ להן.

טנה שפניץ :

דרך אגב, היתה ועדה של השופט מצא, ויש הרבה מאד סיבות למה כדאי לרדת מקובלנות פליליות בכלל. אנחנו בוודאי כממשלה לא נתחיל להכניס זאת פתאום במקומות חדשים, כי זה עושה הרבה מאד בעיות והרבה עוול.

היו"ר אברהם פורז :

למה זה עושה עוול?

טנה שפניץ :

משום שזה לא מתנהל כמו שצריך, משום שמטרידים אנשים כשאיך לזה שום סיבה, לצורך סחיטת כספים כדי לגמור תובענות.

דוד תדמור :

משום שאתה עוקף את שיקול הדעת שיש בפרקליטות בהגשת כתבי אישום לגבי דיות הראיות, לגבי העניין הציבורי.

היו"ר אברהם פורז :

אם הייתי משתכנע שהפרקליטות מטפלת ביעילות ובמהירות הראויה בכל מיני תיקים שמונחים... אבל כשאני שומע שמגיעים מהמשטרה תיקים שעומדים שנתיים ושלוש שנים, ואף אחד לא מקבל החלטה אם בכלל להעמיד לדין או לסגור את התיק, ובסוף אחרי שלוש שנים כבר אומרים שהעניין כל כך ישן, כבר אין עניין לציבור.

דוד תדמור :

תעשה את מה שעשו במדינות אחרות ותן יכולת לתבוע תביעות אזרחיות משמעותיות, תן אפשרות לפסוק פיצויים עונשיים, תהפוך את התביעות הייצוגיות ומשמעותיות יותר, תראה שפירמה שעושה את זה יכולה לפשוט רגל, וזה יעבוד.

טנה שפניץ :

זה בשלב הבא, בואו נמשיך.

היו"ר אברהם פורז :

אני בעד. זה בחוק הגברת האכיפה. נדמה לי שהיו כבר כמה חוקים שכתבו הגברת האכיפה וסגרו סוגריים, וזה נשאר בסוגריים.

ליהי פלדמן :

אני ממשיכה לקרוא את סעיף 35(א)(2) :

"(2) כלל בדו"ח אשראי מידע בניגוד להוראות סעיף 16.

(ב) מי שעשה אחד מאלה, דינו – מאסר שנה וקנס פי ארבעה מהשיעור הקבוע

בסעיף

61(א)(4) לחוק העונשין.

(1) הפעיל שירות נתוני אשראי ללא רשיון בניגוד להוראות סעיף 3."

היו"ר אברהם פורז :

למה מדובר רק בשנת מאסר? זאת עבירה ממש חמורה.

יהודה לנדא :

כי זה כבר עניין רגולטורי ולא עניין של פגיעה ממשית באדם.

היו"ר אברהם פורז :

על זה באמת מגיע שלוש שנים מאסר. תעבירו את זה לשלוש שנים. גם פעל בניגוד לתנאי הרשיון – שלוש שנים.

טנה שפניץ :

מכיוון שמדובר בתאגידים פה.

ליהי פלדמן :

בסעיף 61(א)(4) היום מדובר על 150,000 שקל.

דוד תדמור :

אתה מדבר על סעיף (1) ולא על (2).

היו"ר אברהם פורז :

זה כמו אחד שפותח קזינו.

דוד תדמור :

סעיף (2) הוא לא בניגוד לתנאי הרשיון, הוא הפעיל שירות בלי רשיון, ולא בניגוד לתנאי הרשיון.

היו"ר אברהם פורז :

תלוי, זה נהיה הפרה מהותית של הרשיון.

טנה שפניץ :

אני רק רוצה להפנות את תשומת לבכם שקבענו שנת מאסר, אבל גם קבענו פי ארבעה מ-150,000 שקל.

היו"ר אברהם פורז :

לא צריך, תקבעו מאסר. אני בעד מאסר לגבי עבירות צווארון לבן, למרות מה שאומר דוקטור תדמור.

אתי בנדלר :

זאת אומרת שאתה רוצה שסעיף (א) יהיה שלוש שנים מאסר וקנס פי ארבעה מהשיעור הקבוע בסעיף 61(א)(4)?

היו"ר אברהם פורז :

כן.

דוד תדמור :

(א)(1) או (א)(2)?

היו"ר אברהם פורז :

במילא לא אוכפים כלום.

דוד תדמור :

גם פעולה בניגוד לתנאי הרשיון דינה שלוש שנות מאסר? איזה רשיון יש במדינת ישראל שאם פועלים בניגוד לתנאיו יש עונש מאסר?

היו"ר אברהם פורז :

בחוק התכנון והבנייה, אם אתה בונה חדר בניגוד לרשיון, אתה הולך לבית סוהר לשלוש שנים.

דוד תדמור :

איפה יש עונשים כאלה?

ליהי פלדמן :

"(ג) מי שעשה אחד מאלה, דינו – קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין :

(1) לא דיווח לרשם לפי הוראות סעיף 8 על שינוי בפרט שנמסר לפי הוראות סעיף 7".

היו"ר אברהם פורז :

מה זה קנס כאמור בסעיף 61(א)(4)? הא, זה רק קנס.

ליהי פלדמן :

קנס גבוה. אני ממשיכה לקרוא :

"(2) הפעיל שירות נתוני אשראי מבלי שמונה מנהל לשירות, בניגוד להוראות סעיף 14(א);

(3) פרסם פרסום בניגוד להוראות סעיף 18".

היו"ר אברהם פורז :

האם הפעיל שירות נתוני אשראי מבלי שמונה מנהל לשירות זה לא כמו פעל בניגוד לתנאי הרשיון? זאת נראית לי אותה עבירה. תאחדי את זה לשלוש שנים.

טנה שפניץ :

נניח שהכל פועל בסדר והוא רק לא מינה מנהל שירות?

היו"ר אברהם פורז :

אבל הרי אמרת שאם יהיה מישהו שיקבל שלוש שנות מאסר בגלל זה, את הראשונה שתשני את זה מייד. בעיניי, כל הדברים האלה הם מהותיים וקרדינליים בחוק. זה מרתיע בעבירות צווארון לבן, כי קנסות לא מרתיעים.

דוד תדמור :

כשכתוב פה "לא דיווח לרשם", אולי יש פה איזו הגנה נניח שמעבר להגנות הרגילות של חוק העונשין?

היו"ר אברהם פורז :

עם הדיווח אין לי בעיה, נשאר על זה עונש קנס, שלא כמו על הפעלת שירות בלי שמונה מנהל.

ליהי פלדמן :

"(3) פרסם פרסום בניגוד להוראות סעיף 18."

היו"ר אברהם פורז :

מה זה סעיף 18?

יהודה לנדא :

זה חשוב, זה אומר שלקח את המידע שהגיע אליו ופרסם אותו.

היו"ר אברהם פורז :

אבל זה לפי חוק הגנת הפרטיות. פה, לדעתי, הוא עבר עבירה שיש עליה עונש מאסר חמש שנים, כי הוא פגע בחוק הגנת הפרטיות. אם לא היה כתוב הסעיף הזה, האם הפרסום בניגוד לסעיף לא היה עבירה לפי חוק הגנת הפרטיות? מצד אחד, בחוק הגנת הפרטיות מדובר על מאסר חמש שנים, ופה הטלתם עליו קנס קטן. לדעתי, צריך למחוק בכלל את הסעיף הזה.

יהודה לנדא :

חס ושלום.

היו"ר אברהם פורז :

אז תקבעו עליו עונש של שלוש שנות מאסר. אני מצד אחד רוצה במסגרת הנתיבים החוקיים לאפשר הרחבה. מצד שני, אם אתה יורד לבנקט, בבנקט אתה שובר את הראש.

ליהי פלדמן :

"(ד) מי שעשה אחד המעשים המפורטים בסעיף 28(א)(1) עד (6)" – זה סעיף העיצום הכספי – "דינו – קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין."

היו"ר אברהם פורז :

מדובר בעיסוק נוסף וכו'.

אלן זיסבלט :

מדובר ב-450,000 שקל.

היו"ר אברהם פורז :

אבל האם אין כאן סתירה? פה היה כתוב: "היה לרשם יסוד סביר להניח... רשאי הוא להטיל עליו עיצום כספי".

דוד תדמור :

לא, זה עיצום כספי בלי משפט, להבדיל מפה.

ליהי פלדמן :

זאת סנקציה פלילית.

"(ה) מי שפעל בניגוד להוראות סעיף 22, דינו כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין." סעיף 22 זה שלילת אשראי או טובת הנאה אחרת.

טנה שפניץ :

כאן זה פלילי, אבל אם מחקנו את זה בעיצומים...

אתי בנדלר :

המחיקה מהעיצומים היתה בגלל קשיי הראיות וההכרעה של פקיד, אבל אם זה מגיע לבית משפט?

דוד תדמור :

האם כשלא נתתי אשראי למישהו כי הדו"ח היה ישן מדי, זאת עבירה פלילית במדינת ישראל?

טל נד"ב :

ומדובר על 30 יום.

טנה שפניץ :

זה לא רק זה.

היו"ר אברהם פורז :

בואו נוריד את זה מהפלילי.

טנה שפניץ :

השאלה היא האם מישהו משתמש לרעה.

דוד תדמור :

אז עסקיו נפגעים. זה עסק פרטי.

היו"ר אברהם פורז :

בואי נעשה את זה אזרחי, נוריד את זה.

יהודה לנדא :

יש נקודה אחת, שלדעתי, לא מכוסה פה בכלל, וזאת הנקודה שאדם מקים עסק כזה לעצמו על מנת לספק לעצמו את המידע.

אתי בנדלר :

אם הוא קיבל רשיון...

היו"ר אברהם פורז :

יש סעיפים שאומרים שאסור שיהיה ניגוד עניינים ועם עסקים אחרים.

אתי בנדלר :

הוא צריך לקבל רשיון על עיסוק נוסף.

טנה שפניץ :

אני לא מבינה מה הבעיה. יש לו מאגר מידע לפי חוק הגנת הפרטיות. זה מידע שהוא קיבל מהלקוחות שלו.

יהודה לנדא :

לא, אני לא מדבר על הסיטואציה הזאת. הרי אנחנו למשל מנסים ליצור ביזור במשק, ונגיד שמישהו מחר בבוקר שאסרו עליו עיסוק נוסף לפי הכללים, מקים לעצמו עסק שהוא משרד למסירת נתוני אשראי מצד אחד, ומצד שני נותן אשראי.

היו"ר אברהם פורז :

אבל הוא צריך לקבל היתר לעיסוק.

יהודה לנדא :

אבל אני אומר שהעיצום הנקוב בסעיף 28(א)(1) לא מספיק חמור.

דוד תדמור :

למה? לריכוזיות במשק?

יהודה לנדא :

אני לא מדבר על הריכוזיות, אלא על הפגיעה בפרטיות. המשמעות של העיצום הנמוך יחסית שניתן על עבירה 18(א)(1) לא מספק.

היו"ר אברהם פורז :

החיים יעשו את שלהם.

דוד תדמור :

סעיף 28(א)(1) זה שלוש שנים מאסר.

יהודה לנדא :

מר תדמור, אתה טועה.

ליהי פלדמן :

”אחריות בעל הרשיון ומנהל השירות יפקחו על עובדיהם או מורשיהם, לשם מניעת ביצוע עבירות לפי סעיף 35.
36. (א) בעל הרשיון ומנהל השירות יפקחו על עובדיהם או מורשיהם, לשם מניעת ביצוע עבירות לפי סעיף 35.
(ב) לא קיים בעל הרשיון או מנהל השירות (להלן – האחראי) את חובתו לפי סעיף קטן (א), דינו – קנס כאמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין.”
המשרד

טנה שפניץ :

אלה סעיפים סטנדרטיים.

דוד תדמור :

באיזה מקומות כתוב הסעיף הסטנדרטי הזה?

טנה שפניץ :

בכל מקום. מה שהיה פעם אחריות של מעביד, זה עכשיו הנוסח שהכניסו.

ליהי פלדמן :

”(ג) נעברה עבירה לפי סעיף 35 על ידי עובד או מורשה של אחראי, חזקה, כי האחראי הפר את חובתו לפי סעיף קטן (א), אלא אם כן הוכיח, כי עשה כל שניתן כדי למלא את חובתו.”

דוד תדמור :

”ככל שניתן באופן סביר”.

היו”ר אברהם פורז :

לא, זה ברור. ”ככל שניתן” זה סביר.

ליהי פלדמן :

”הודעה על הרשעה בפלילים
37. הורשע בעל רשיון או מנהל השירות בעבירה כהגדרתה בסעיף 5, או שבית המשפט דחה ערעור על הרשעה כאמור, ימציא התובע לרשם העתק מפסק הדין.”

היו”ר אברהם פורז :

האם מנהל שירות יכול להיות מואשם בבית משפט בעבירה של מרמה?

דוד תדמור :

בעניין של שיקול דעת מנהלי, אתה יכול לקחת לו את הרשיון.

היו”ר אברהם פורז :

אני לא בטוח.

ליהי פלדמן :

עבירה מוגדרת בסעיף 5 כמי שהוגש נגדו כתב אישום.

היו"ר אברהם פורז :

אני מציע שבכל זאת בפתירת הישיבה הבאה תביאו איזשהו סעיף של "נפתחה חקירה" וכ'.

דוד תדמור :

לא צריך את זה.

טנה שפניץ :

זה נמצא.

היו"ר אברהם פורז :

רק כתב אישום?

טנה שפניץ :

על חקירה – לא. יש גבול.

היו"ר אברהם פורז :

למה אתם מוכנים להוציא לחופשה עובד מדינה רק עם פתיחת חקירה?

דוד תדמור :

זה בתשלום.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא מציע לשלול את הרשיון.

טנה שפניץ :

אם המתחרה מתלונן, אז כבר צריך לעשות זאת?

ליהי פלדמן :

"ביצוע ותקנות 38. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות לביצועו, ובין השאר לקבוע את –

(1) סוג הערובות לעניין 12, סכומן, התנאים לשינוי, המטרות שלשמן מותר להשתמש בהן, אופן מימושו, ואופן השבתן ודרך חילוטן".

היו"ר אברהם פורז :

זה יהיה באישור ועדת הכלכלה. הסכומים האלה יהיו באישור ועדת הכלכלה.

יהודה לנדא:

אני רוצה לחזור לסעיף 37. מדובר על "הורשע בעל רשיון או מנהל השירות", וכתוב "בעבירה כהגדרתה בסעיף 5" ולא הרשעה, כלומר: צריך לתקן.

ליהי פלדמן:

נתקן את הניסוח. אני ממשיכה לקרוא:

"(2) הפרטים בדבר אופן החזקת מידע וצורת שמירתו במאגר המידע של בעל

רשיון

ופרטים בדבר ביעורו או מחיקתו מהמאגר של מידע זה;

(3) הדרך בה על הרשם לפרסם הודעה לפי סעיף 9".

דוד תדמור:

האם זה גם הנוסח החדש? קובעים תקנות בלי ועדת הכלכלה?

טנה שפניץ:

חלק כן וחלק לא. יש כל מיני דברים טכניים.

ליהי פלדמן:

"(4) מקורות המידע ואופן מסירת המידע בידי בעל רשיון לפי סעיף 16".

דוד תדמור:

האם מקורות ואופן מסירת המידע זה טכני?

היו"ר אברהם פורז:

מקורות המידע אלה דברים טכניים.

טנה שפניץ:

יש בחוק אפיונים של המקור המוסמך. הדברים האלה כבר נמצאים בחוק.

דוד תדמור:

זה לא בדיוק כך. בחוק כתוב שמקור מוסמך זה מי שהשר קבע שהוא מקור מוסמך, אז גם פה השר קובע. האם רק השר קובע? ומה אם השר הוא לא משהו?

טנה שפניץ:

אין דבר כזה.

ליהי פלדמן:

"(5) הפרטים שעל מבקש מידע מבעל רשיון למסור לגבי הלקוח;

(6) האופן והתנאים למימושה של זכות העיון שבסעיף 23 והתנייתה בתשלום, במקרים חריגים".

דוד תדמור:

צריך למחוק את סעיף (7).

היו"ר אברהם פורז :

למה התנייתה בתשלום, במקרים חריגים?

ליהי פלדמן :

אם מישהו מבקש יותר מדי, אפשר יהיה לקבוע שהוא צריך לשלם החל מהפעם החמישית שהוא מבקש.

היו"ר אברהם פורז :

זה מניעת ABUSE.

ליהי פלדמן :

"(8) דרך הבירור והמקרים שבהם יירשמו הערות לפי סעיף 25".

היו"ר אברהם פורז :

האם יש גם דו"ח תקופתי?

ליהי פלדמן :

לא, מחקנו את סעיף (7).

"(9) כללי התנהגות וכללי אתיקה שיחולו על בעל רשיון, מנהל השירות ועל כל מי שמפעיל שירות נתוני אשראי מטעמו של בעל רשיון ;

(10) סדרי הדין בערעור על החלטות הרשם או בעל רשיון מכוח סעיפים 10, 26 ו-34."

אתי בנדלר :

מה לגבי אישור ועדת הכלכלה?

לאה ורון :

סעיף (1) הוא באישור ועדת הכלכלה.

אתי בנדלר :

דווקא סעיף (1)? ומקורות המידע ואופן מסירת המידע לא?

היו"ר אברהם פורז :

לא.

אתי בנדלר :

והאם קבעת באישור איזו ועדה?

היו"ר אברהם פורז :

כן, ועדת הכלכלה, או ועדת החוקה, חוק ומשפט.

אתי בנדלר :

לא, אנחנו כבר תיקנו חלק לוועדת הכלכלה, כי החלטת שהחוק הזה הוא כלכלי בעיקרו.

טנה שפניץ:

איפה תיקנו לוועדת הכלכלה?

אתי בנדלר:

אפילו בנוסח שאת העברת.

טנה שפניץ:

סעיף 12 דן בערובות. את זה נעביר לוועדת החוקה, חוק ומשפט. זאת התניה על חוק הגנת הפרטיות.

היו"ר אברהם פורז:

הבעיה היא רק אחת. אנחנו הוועדה המשותפת, ואני גם נחשב פה לחצי מוועדת החוקה, חוק ומשפט.

אתי בנדלר:

תשקול את זה.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב שזה יישאר בוועדת החוקה, חוק ומשפט.

אתי בנדלר:

האם אתה חושב או שאתה מחליט?

טנה שפניץ:

מחליט עד לשינוי.

היו"ר אברהם פורז:

יכולתי להגיד שתקום פה ועדה משותפת, אבל הרי היא תתבטל באיזה שלב.

אתי בנדלר:

סוג הערובות שייך לוועדת הכלכלה.

טנה שפניץ:

אין טעם באותו חוק - -

אתי בנדלר:

אבל את אומרת שלגבי סעיף 12 הוא כבר החליט.

היו"ר אברהם פורז:

מה זה משנה? יש דברים שהם כלכליים. מה אכפת לך אם תקנה מסוימת פה?

טנה שפניץ:

זה לא ממש הגיוני. אלה התניות על חוק הגנת הפרטיות בגדול.

היו"ר אברהם פורז :

לשמוע את זה מנציגי הממשלה, שאחת לשנה מעבירים כמעט כל דבר שזו לוועדת הכספים...

טנה שפניץ :

את זה אנחנו רוצים למנוע.

דוד תדמור :

לא, את זה עושה משרד האוצר, ומשרד המשפטים כל שנה מתנגד.

היו"ר אברהם פורז :

ואת החוברת הכחולה משרד האוצר מדפיס לבד? וועדת השרים היא בראשות שר האוצר, נכון?

טנה שפניץ :

לא, זה הולך לממשלה.

היו"ר אברהם פורז :

עניין הערובות הוא עניין כלכלי ולא ערכי, וזה גם לא משנה. בואו נתקדם הלאה.

טל נד"ב :

בהמשך להערה של דוקטור תדמור, האם לא עלול להשתמע מסעיף (4) שאפשר לקבוע בתקנות את מקורות המידע - -

דוד תדמור :

לא, זה מתייחס לסעיף 16(ג), וזאת הרחבת מקורות המידע.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו עוד נגיע לזה. תשמור את ההערה הזאת לאחר כך.

טל נד"ב :

יש אי בהירות.

היו"ר אברהם פורז :

האם כך כותבים, כמו בסעיף 39, שאין להתנות על החוק?

טנה שפניץ :

בוודאי, הרבה פעמים אנחנו כותבים: אין להתנות אלא לטובת הלקוח. פה זה לא קיים.

היו"ר אברהם פורז :

האם בכל חוקי העבודה למשל כתוב שאין להתנות על חוק זה? אגב, האם בחוק שעות העבודה והמנוחה כתוב אין להתנות על חוק זה?

דוד תדמור :

בית המשפט העליון כתב את זה.

דן עופר:

בחוק פיצויי פיתורים כתוב בטוח.

טנה שפניץ:

או שכתוב: על אף האמור בכל חוק, או בכל דין. כך זה בחוק הגנת הצרכן.

ליהי פלדמן:

"אגרות 40. השר, באישור ועדת חוקה, חוק ומשפט, רשאי לקבוע אגרות או תשלומים עבור –

(1) מסירת מידע בידי המדינה ובנק ישראל לבעל רשיון;

(2) בקשה לרשיון;

(3) אגרה שנתית שתוטל על בעל רשיון."

היו"ר אברהם פורז:

הכל שייך לוועדת הכלכלה. אגרות שייכות לוועדת הכלכלה.

ליהי פלדמן:

"הרחבת תחולה 41. הוראות חוק זה יחולו בשינויים המחויבים, גם על הפעלת שירות נתוני אשראי שמאגרו שלו אינו כפוף לחוק הגנת הפרטיות."

דן עופר:

זאת מהפכה עצומה. זה גם נוגד את הצעת החוק הפרטית של כבודו.

היו"ר אברהם פורז:

מייד נגיע להצעה הפרטית שלי. אני ארצה לשלב אותה באיזשהו שלב.

טנה שפניץ:

כבר סידרנו אותה.

היו"ר אברהם פורז:

האם אנחנו כבר יודעים איפה היא משולבת?

טנה שפניץ:

כן, היא בהגדרות.

דן עופר:

אבל זה לא מספיק.

אלן זיסבלט:

אין הגנה למישהו שעוסק, זאת אומרת: שעושה את זה כעסק.

דוד תדמור:

אני לא מבין את הסעיף הזה.

דן עופר:

היום איסוף של מידע כלכלי על תאגיד הוא לא איסוף של מידע לפי חוק הגנת הפרטיות, והוא מותר ללא שום הגבלה. הסעיף הזה, לדעתי, עושה בדיוק את ההפך.

טנה שפניץ:

הכוונה לא לתאגידים, אלא רק לפרטיים.

דן עופר:

אתה אומר מאגר על חברות, ואתה רוצה להוסיף על חברות גם עסקים שהם פרטיים.

היו"ר אברהם פורז:

על ידי זה אנחנו מרחיבים את תחולת החוק לדברים לא צפויים. הסעיף נמחק. חוק הגנת הפרטיות - -

דוד תדמור:

לפרטים, לא לתאגידים.

היו"ר אברהם פורז:

מסירת מידע על תאגידים נשאר - -

אתי בנדלר:

אני לא מדברת כאן רק על מסירת המידע. יש כאן נושא של ניהול מאגרי המידע של בעל הרשיון.

דוד תדמור :

נכון, וחוק הגנת הפרטיות לא חל, והוא ינהל את המידע שלו איך שהוא רוצה.

אתי בנדלר :

בוודאי שחל.

דוד תדמור :

רק אם הוא אוסף מידע על פרטיים, לא על תאגידים. ברגע שהוא חל, הוא חל, אבל לא נרחיב את זה כאן.

אתי בנדלר :

אבל זאת משמעות הדברים. הוא לא מרחיב את חוק הגנת הפרטיות. אתה יודע מה? אפשר לנסח את זה אחרת: אין בהוראות חוק זה כדי לפגוע בהוראות חוק הגנת הפרטיות.

טנה שפניץ :

לגבי מידע שמותר לתת על תאגידים, הכוונה היא שימשיכו לתת מידע על תאגידים כפי שהיה. מה בא לומר הסעיף? שלחוק הגנת הפרטיות יש חריגים שונים, וגם כשאוספים מידע על פרטים, החוק לא חל עליהם.

היו"ר אברהם פורז :

תני לי דוגמה.

טנה שפניץ :

אנחנו לא רוצים להתווכח, אלא אומרים שגם למי שיש מאגר של פחות מ-10,000 לקוחות, פרק מאגרי מידע לא חל עליו בחוק הגנת הפרטיות. לעומת זאת, גם אם יש לו שני אנשים, אני רוצה שהחוק הזה יחול. נכון שבחוק הגנת הפרטיות יש גם סייג, אם מדובר במידע רגיש. אני לא רוצה להתווכח האם מדובר במידע רגיש או לא. ברגע שאתה אוסף מידע על פרטיים, בין שאתה נכנס מתחת לסף של פרטיות או לא, החוק הזה חל עליך.

היו"ר אברהם פורז :

צריך לומר: על אף האמור בסעיף... החוק יחול גם על מאגר שיש בו פחות מ-10,000 לקוחות.

דוד תדמור :

איפה כתוב פה שהחוק חל על מאגר שהוא 5,000 או 500,000 לקוחות?

דלית דרור :

אני רוצה להבהיר פה משהו, שאני מצטערת שלא עשינו את זה בתוך המשרד, כי ההבנה שלי של סעיף 41 היתה לגמרי אחרת, שמדובר על מאגרים על תאגידים. אם לא לזה הכוונה, צריך למחוק את סעיף 41, מכיוון שאומר חוק הגנת הפרטיות שהפרק על מאגרי המידע, הצורך ברישום וכ"ו, לא חל על מי שיש לו או מאגר מתחת ל-10,000 לקוחות או מאגר שאין בו מידע רגיש, אבל יש הגדרה של מידע רגיש, ומידע על מצבו הכלכלי של אדם הוא בכלל ההגדרה של מידע רגיש.

לכן, תמיד המאגרים האלה יהיו מידע רגיש, ולכן גם אם הם יכילו פחות מ-10,000 לקוחות, חוק הגנת הפרטיות חל עליהם.

דוד תדמור :

אבל לא צריך ללכת לרשם לקבל עליהם רשיון.

טנה שפניץ:

הרעיון שלנו היה שאנחנו בקטע הזה לא מתווכחים, לדוגמה? אם מישהו יגיד: זה לא מידע על המצב הכלכלי, וזה כלשעצמו לא מצביע על מידע כלכלי עליו. חשבנו שזה מאד רגיש.

היו"ר אברהם פורז:

אני לא רוצה להיכנס לניסוח. אנחנו לא מרחיבים את עניין התאגידים. התאגידים לא נכללו בחוק הגנת הפרטיות, והחוק הזה לא חל עליהם. מצדי, יחול הדין הקודם.

אשר לאותם מקרים שיש מאגרי מידע שהם מוגנים לפי חוק הגנת הפרטיות, אנחנו לא רוצים לתת את ההגנה הזאת, אלא להחיל עליהם את הכללים האלה. גם אם למישהו מאגר מידע של 5,000 לקוחות, ובו נניח רשימה של 11 ראשי הפשע, או מאגר המידע של 1,000 בעלי העוקץ הכי גדולים, זה גם יחול עליו.

דוד תדמור:

לא כתוב פה בשום מקום שזה לא יחול עליו, זה הדבר היחיד.

היו"ר אברהם פורז:

בסדר, אני לא רוצה להיכנס לניסוח. הגברת בנדלר תבדוק מטעמנו את הניסוח.

דן עופר:

השאלה היא האם לא פה המקום להכניס את הצעת החוק הפרטית של כבודו.

טנה שפניץ:

אמרנו שסידרנו את זה במקום אחר.

דן עופר:

זה לא פותר את זה בהגדרות, כי כדי להגיע לתוצאה שלך, אתה צריך לתקן תיקון עקיף את הגדרת מידע בחוק הגנת הפרטיות, באופן שאם הוא מידע על עסק של אדם, הוא לא מידע על אדם.

טנה שפניץ:

אבל הוא לא לקוח לפי החוק שלנו. החוק שלנו לא חל עליו, כי הוא לא לקוח.

אלן זיסבלט:

ולכן דו"ח האשראי הוא לא דו"ח אשראי.

דוד תדמור:

לכן אי אפשר לעשות את זה בסעיף ההגדרות.

דן עופר :

בחוק הגנת הפרטיות אדם מוגדר : מי שאינו תאגיד.

היו"ר אברהם פורז :

מר עופר, אני הבנתי אותך, ואני מבקש ממך גם עזרה – תנסח את הסעיף המטריאלי ותעביר אותו לגברת בנדלר, כי אכן אני מסכים איתך שיש בעיה, אם עושים את זה רק בסעיף ההגדרות. תעזור לנו בניסוח. הגברת בנדלר תתייעץ עם הגברת שפניץ ועם כל מי שתמצא לנכון, ואנחנו נעשה משהו בעניין.

ליהי פלדמן :

"שמירת דינים 42. הוראות חוק זה באות להוסיף על הוראות חוק הגנת הפרטיות ועל הוראות כל דין.

43. בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, בסעיף 13, אחרי פסקה (11) יבוא :	תיקון חוק איסור לשון הרע
---	--------------------------------

(12) מסירה בתום לב של מידע נכון בידי בעל רשיון או מסירת מידע כאמור לבעל רשיון, לפי חוק מסירת נתוני אשראי התשנ"ח-1998."

דוד תדמור :

הפרה של איסור חוק לשון הרע יש לה סנקציה מאד חריפה. פה יש ממילא סנקציות שקובעות מה קורה כשאתה מוסר מידע לא נכון ויש הליך בירור. הרי זה דבר שקורה במהלך העסקים השוטף.

היו"ר אברהם פורז :

אם זה מידע נכון בתום לב, איך זה יכול להיות בעייתי?

טנה שפניץ :

מה אומר סעיף 13?

ליהי פלדמן :

סעיף 13 אומר שלא ישמש משפט פלילי או אזרחי אחד מהם - -

דוד תדמור :

אחרת זה כן היה לשון הרע?

דלית דרור :

אפשר היה לפרש זאת כלשון הרע.

היו"ר אברהם פורז :

מסירת מידע נכון בתום לב יכולה להתפרש כלשון הרע?

דוד תדמור :

תגידי שמסירת מידע בהתאם להוראות החוק הזה היא לא לשון הרע, ואז החוק הזה מסדיר איך מוסרים, מה מוסרים ומה הסנקציות.

היו"ר אברהם פורז :

אולי זה עדיף, לא?

טנה שפניץ :

לא, לא רצינו לכתוב אותו כללי.

דוד תדמור :

אם הוא עומד בחוק הזה, זאת לא צריכה להיות עוולה של לשון הרע, וזה מה שצריך להיות כתוב פה. זה לא מה שכתוב פה.

היו"ר אברהם פורז :

איך נראית לכם ההצעה לגבי מי שמוסר מידע בהתאם להוראות חוק זה?

דוד תדמור :

זה לא לשון הרע. לפי הוראות החוק, כי פה כתוב מה זאת מסירת מידע שהיא בסדר ולא בסדר. אם אתה מוסר מידע לא נכון בניגוד להוראות החוק, זה אולי כן יכול להיות לשון הרע, אבל אם עמדת בדרישת החוק הזה, זאת לא יכולה להיות לשון הרע.

דלית דרור :

לשון הרע זה גם מי שפוגע במשרתו של אדם - יכולה להיות סיטואציה כזאת - או במשלח ידו, או במקצועו.

דוד תדמור :

אבל אם מסרת מידע לפי הוראות החוק הזה, זה לא יכול להיות לשון הרע.

דלית דרור :

איך מנסחים את זה, זאת כבר שאלה אחרת.

דוד תדמור :

לא, זאת שאלה עקרונית, זאת לא שאלה של ניסוח. הרעיון הוא שאם אדם עומד בתנאי החוק הזה, אי אפשר לבוא אליו בטענות לא מחוק הגנת הפרטיות ולא מחוק לשון הרע.

היו"ר אברהם פורז :

כהוראת שעה עד לשיבה הבאה, אני חושב שהרעיון של דוקטור תדמור נכון, אלא אם כן תגידו שהוא לא טוב.

יהודה לנדא:

אבל אז צריך לשנות את ההגדרה בסעיף 1 ב"נתוני אשראי" – "מידע נכון בדבר אמינותו של לקוח".

דוד תדמור:

יש שם הליך לבירור המידע. אתה לא מעניש בענישה פלילית, אם המידע אינו נכון, לפי חוק לשון הרע.

היו"ר אברהם פורז:

אני חושב שלכאורה, עמדתך נראית למשרד המשפטים.

טנה שפניץ:

לא.

היו"ר אברהם פורז:

לכאורה. עד הישיבה הבאה תוכלו להביא עמדה אחרת.

ליהי פלדמן:

44. בחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972, בסעיף 1, בהגדרת "חוקר פרטי", בסופה יבוא "או לצורך מסירת ידיעות לבעל רשיון לפי חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1998".

"תיקון חוק
חוקרים
פרטיים
ושירותי
שמירה

טנה שפניץ:

זאת אומרת שהוא לא יצטרך להיות חוקר פרטי.

ליהי פלדמן:

45. בחוק שיקים ללא כיסוי התשמ"א-1981, בסעיף 15, בסופו יבוא "או לצורך ביצוע חוק שירות נתוני אשראי, התשנ"ח-1998".

"תיקון חוק
שיקים ללא
כיסוי

היו"ר אברהם פורז:

אם היום אלך למשטרה ואתלונן על שיק בלי כיסוי, האם היא תפתח תיק ותעשה משהו, או שזה בתיאוריה?

דן קרני:

כן, יש תביעות פליליות בנושא הזה. אנחנו מתבקשים כמובן לתת מידע, אבל חסרה לי פה סודיות בנקאית.

דוד תדמור:

חסר גם הסעיף שמחייב את הבנקים למסור מידע.

היו"ר אברהם פורז:

רק בנקים?

דוד תדמור :

ותאגידי עזר בנקאיים.

אתי בנדלר :

השאלה היא האם רוצים לחייב אותם למסור מידע, או שרוצים לאפשר להם למסור מידע.

היו"ר אברהם פורז :

לא, לאפשר אני לא צריך.

אתי בנדלר :

גם לאפשר אתה צריך.

דן קרני :

אנחנו מבקשים לחייב.

היו"ר אברהם פורז :

בשלב זה אנחנו נקבל את ההחלטה הבאה. איפה מוגדרים בעל או מוסד עזר בנקאי?

דוד תדמור :

תאגידי עזר בנקאי.

אתי בנדלר :

הם מוגדרים, אבל כאן מקורות המידע.

היו"ר אברהם פורז :

חייבים למסור מידע. השאלה היא רק האם הם רשאים להתנות את מסירת המידע בתשלום. זה עולה להם כסף. תאר לך שפונה אליהם מישהו שקיבל כבר רשיון, ואומר : אתה בנק לאומי ויש לך שני מיליון בעלי חשבונות – לפי הסעיף בחוק, מסור לי מידע על שני מיליון איש. האם הבנק חייב במקרה כזה לתת שירות זה בחינם?

דוד תדמור :

אם אתה כותב בתשלום, תוסיף עוד דבר, שהוויכוח על התשלום לא יעכב את ביצוע מסירת המידע, כי אחרת אתה לעולם לא תקבל את המידע.

לאה ורון :

אתה צריך לקבוע מה יהיה התשלום.

דוד תדמור :

אני לא יכול לקבוע מה יהיה התשלום.

היו"ר אברהם פורז :

אני רוצה לקבוע בתקנות את האגרה שתשלום, כי אני לא חושב שאני יכול להטיל על בנק להעסיק את הפקידות שלו.

דוד תדמור :

זאת הצעה בעייתית. אם אתה רוצה לתת לבנק כסף בגין ההוצאות שהוא הוציא, תעשה את זה לפי ההוצאות שהוא באמת הוציא, ולא איזה תשלום שרירותי שלא קשור למציאות.

היו"ר אברהם פורז :

איך אבדוק מה ההוצאות?

אתי בנדלר :

אינני יודעת האם חלה חובה בכל המדינות שבהן יש חוק כזה.

היו"ר אברהם פורז :

חבל על הזמן. שני הבנקים הגדולים לא ימסרו מידע, כדי לשמור לעצמם את הלקוחות. האם זה לא ברור? נעבוד פה שנתיים לריק.

דוד תדמור :

ובזה ייגמר שירות נתוני אשראי.

יוסף אריה :

אי אפשר לדון בזה עכשיו בסוף הישיבה, לפני שדנו בליבה ולפני שדנו בכל העניינים המהותיים. אני מבקש לא למחר הפעם, ולדחות את זה לפעם הבאה.

היו"ר אברהם פורז :

אנחנו נדון בזה בפעם הבאה. אני רוצה לבקש מכל האנשים שמייצגים פה בנקים - כולל אנשי בנק ישראל - אני לא יודע אם יש לכם יכולת בדיקה דרך משרד האוצר המפקח על הבנקים - -

אלן זיסבלט :

זה בנק ישראל.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא רוצה שהם יביאו את ההוצאות שלהם. בסוף יגידו לי שכל אחד מהפקידים שעוסק בזה יש לו משכורת כמו של יפת. אני רוצה לקבוע תשלום קבוע שיפוקח, וכנגד זה נעשה את זה פר יחידת מידע, לדוגמה : 25 אגורות. נשתדל לעשות את זה בצורה חכמה, כי זה ברור לגמרי שברגע שאין חובה על המערכת הבנקאית למסור אינפורמציה, החוק הזה לא שווה. אז אין מידע חיובי, אז יש רק שלילי בהוצאה לפועל.

טנה שפניץ :

לפני שאתה מסיים, אני רוצה רק שנגמור את הקריאה. צריך להוסיף הוראת מעבר. אנחנו מציעים : "מי שמסר כדין נתוני אשראי ערב כניסת חוק זה לתוקף, רשאי להמשיך למסור נתונים אלה גם ללא קבלת רשיון לפי חוק זה, במשך 6 חודשים מיום תחילת החוק."

היו"ר אברהם פורז :

אבל איך הוא יכול היה למסור נתוני אשראי, כשחוק הגנת הפרטיות אסר את זה?

טנה שפניץ :

יש דברים שהוא יכול, למשל: מוגבל שיקים, דברים שהוא מסר, מי שניהל את העסק כבר.

דוד תדמור :

האם שישה חודשים זה מספיק?

טנה שפניץ :

לא, יש חצי שנה עד שהחוק תקף, אבל זה יוצא שנה.

אתי בנדלר :

זה מסובך, משום שעד עכשיו הוא מסר מידע מאד מאד מוגבל שהיה מותר, והיום אתה אומר לו: תראה אותו כאילו הוא בעל רשיון.

היו"ר אברהם פורז :

הגברת שפניץ, אני תומך בזה ורוצה שיהיה ברור. הוא יכול להמשיך למסור אותו סוג מידע, שהיה לא מוגן על ידי חוק הגנת הפרטיות. מה שיכול היה לעשות כחוק קודם, הוא יכול לעשות עוד שנה בלי רשיון.

טנה שפניץ :

חצי שנה אחרי שהחוק נכנס לתוקף, זה יוצא שנה בסך הכל.

היו"ר אברהם פורז :

מה שהחוק הזה נותן שקודם היה אסור, זה רק מי שיקבל רשיון חדש.

אם אנחנו מדברים על הליבה, השאלה הראשונה היא רק אם אנחנו נשארים עם המידע השלילי. אחר כך באה שאלת המידע החיובי, ובאה שאלת הדירוג. לגבי המידע השלילי, תעברו על הסעיפים. אני בעד מידע שלילי רחב ככל האפשר מכל מקור אפשרי, מצדי אפילו קטעי עיתונות; שיגידו: התפרסם בעיתון כך וכך, תחליט אתה אם זה טוב לך או לא.

לגבי המידע החיובי, יש לנו פה שתי ורסיות, שאני מבקש לנסח אותן.

טנה שפניץ :

אנחנו הצענו עכשיו אחת.

היו"ר אברהם פורז :

לא, לגבי המידע החיובי יש ורסיה אחת שהיא דירוג.

דוד תדמור :

לא, יש גם שאלה שלישית.

אתי בנדלר :

השאלה של הדירוג קיימת בין אם יש מידע חיובי ובין אם אין.

היו"ר אברהם פורז :

לגבי מידע חיובי, יכולות להיות שתי אפשרויות : אחת – שאתה מוסר רק את חומר הגלם, ושנייה – שאתה גם נותן לו ציון.

דוד תדמור :

האם אתה מדבר על מסירה או על איסוף?

היו"ר אברהם פורז :

מסירה. אני מבקש שזה ינוסח.

טנה שפניץ :

יש לנו היום מידע שלילי וחיובי, בלי קשר לדירוג. השאלה היא האם אתם רוצים לתת דירוג או לא. אתה יכול למסור רק את החיובי שאנחנו מציעים גם בלי שיהיה דירוג, ואתה יכול לעשות תיאורטית בירור רק על שלילי.

היו"ר אברהם פורז :

השאלה היא – דירוג כן או לא, בנוסף למידע החיובי, כי בוודאי מי שירצה את חומר הגלם, לא יגידו לו : קח ציון וזהו. תציעו נוסח, ותביאו איזושהי ורסיה, איך זה ידורג, מה ידורג. תציעו משהו יותר מגובש. זה לא מספיק שמישהו אמר שימסרו דירוג. אם אתם רוצים שידונו בזה ברצינות, תביאו איזו ורסיה מנוסחת.

אני עוד לא גיבשתי לעצמי עמדה סופית, אם כי עמדה ראשונית יש לי, אבל אני לא אגלה לכם אותה.

אלן זיסבלט :

אין באף חוק שאני מכיר, לא באירופה ולא באמריקה, התייחסות מפורשת לדרך הדירוג, או לפורמולה המקובלת.

דוד תדמור :

אנחנו לא מציעים שתהיה פורמולה.

היו"ר אברהם פורז :

אני לא יודע מה עושים במקומות אחרים.

טנה שפניץ :

בפעם הבאה נסביר מה כבר אספנו.

היו"ר אברהם פורז :

זה כמו אמ"ן איסוף ואמ"ן מחקר. אמ"ן מחקר, אחרי שהיה איסוף אומר: סבירות נמוכה.

טנה שפניץ :

יש הרבה דברים שלא צריך להתייחס אליהם בחוק, ואפשר לעשות אותם היום, אז נסביר בפעם הבאה.

היו"ר אברהם פורז :

אני מאד מבקש שבתיאום עם הגברת בנדלר, כל הסעיפים שעברנו עליהם ינוסחו. יש לי כוונה לקיים עוד ישיבה אחת ולגמור את העסק הזה.

אתי בנדלר :

צריך לקחת בחשבון שייתכן שבישיבה הבאה יהיו חברי כנסת נוספים, שמישהו מהם יטען נושא חדש.

היו"ר אברהם פורז :

כל מי שרוצה לטעון כל טענה לפי התקנון, יוכל לטעון נושא חדש ומה שהוא רוצה.

אתי בנדלר :

חבר הכנסת יורי שטרן אמר שהוא לא יכול לבוא לדיון היום, והוא מבקש לשמור בינתיים על זכותו לטעון את זה.

לאה ורון :

הוא טען שמסירת מידע חיובי משנה את אופי החוק, ולדעתו זה נושא חדש.

היו"ר אברהם פורז :

אכן כל טענה שטיטען בהתאם לפרוטוקול ובהתאם לתקנון הכנסת, תידון בהתאם לכללים אצלנו, ואנחנו נקפיד מאד מאד שסדרי הדיון יהיו מתוקנים.

אני מאד מודה לכם, הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 11:45